

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1986-1987

Nr. 5

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN.

6 JANUARI 1987

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	135
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	137
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	147
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming	158
P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen	159
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	161
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	164
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
L. Walt Niel, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting	164
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	165
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	166
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming	167
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	167

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 4
van 13 november 1986
van de heer J.P. PILLAERT

Provinciale directies van stedenbouw — Maatregelen tegen onderbezetting personeelskader

Het personeelsbestand van AROL, meer bepaald dit van de dienst stedenbouw is voor het ogenblik fel onderbemand. Zo is in West-Vlaanderen alleen, het aantal ambtenaren geslonken van meer dan tachtig tot in de twintig, wat de afgifte van bouwvergunningen zeer vertraagt.

In antwoord op een vraag van 21 maart 1986 van collega De Beul heeft Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening erkend dat het opvullen van de vacatures op het personeelskader een eerste belangrijke stap zou betekenen naar een oplossing van het gestelde probleem. Tot hiertoe werd echter daaraan nog niet verholpen met gevolg dat al deze diensten zwaar overbelast zijn en de toestand onhoudbaar wordt.

Welke maatregelen gaat de Minister nemen om zeer vlug aan deze toestand te verhelpen?

Op vraag nr. 67 van 21 maart 1986 van de heer André De Beul antwoordde Gemeenschapsminister Pede dat concrete aanvullingen van het personeelsbestand zullen dienen te gebeuren in het raam van het wervingsplan 1986. In welke mate werd bij het wervingsplan 1986 rekening gehouden met de behoeften van de regionale diensten van Stedenbouw? Hoeveel ambtenaren worden er per provinciale dienst voorzien volgens dit wervingsplan 1986? Wanneer voorziet u de indiensttreding van deze ambtenaren?

Antwoord

Ingevolge zijn voormelde vraag betreffende de personeelsbezetting in de diensten Stedenbouw van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, inzonderheid in de provincie West-Vlaanderen en de verwachten evolutie deel ik het geachte lid volgende gegevens mee inzake de verhouding formatie/effectief in de provinciale zetels van het Bestuur Ruimtelijke Ordening.

	Formatie	Effectief	Vacature
Antwerpen :	35	28	7
Vlaams-Brabant :	30	26	4
Limburg :	27	22	5
Oost-Vlaanderen :	32	27	5
West-Vlaanderen :	30	26	4
Uitgesplitst als volgt			
— niveau 1	9	7	
2	12	11	
3	7	6	
4	2	2	

Met uitzondering van één vacature in de graad van tekenaar situeren de overige drie vacatures in West-Vlaanderen zich in bevorderingsgraden (adjunct-adviseur, e.a. architect en hoofdclerk).

Voor 1986 hechte de Vlaamse Executieve haar goedkeuring aan de indienstneming van 57 personeelsleden (waarvan 15 bestemd zijn voor de Openbare Psychiatrische Centra van Geel en Rekem).

Aangezien overeenkomstig het advies van de Inspectie van Financiën geen aanwervingen mogen gebeuren in de basis(wervings)graden waar er een overtal aan personeel is — dus zonder rekening te houden met de vacatures in bevorderingsgraden — is de werfing van personeel momenteel uiterst beperkt. Er wordt getracht aan dit probleem een oplossing te geven die de dringendste functionele noodwendigheden zou kunnen opvangen.

Vraag nr. 5
van 17 november 1986
van mevrouw M. VOGELS

Provinciale besturen voor Landinrichting — Buitendiensten voor natuurbehoud en instelling van functie voor natuurbehoudsconsulent

Het kader van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt momenteel herwerkt. Door de Vlaamse Executieve werd beslist om binnen het Bestuur voor Landinrichting, per provincie, een buitendienst voor natuurbehoud te voorzien. Uit de voorstellen die door de Algemene Administratieve Diensten werden uitgewerkt, blijkt dat alle voorziene functies van niveau 1 voor deze buitendiensten zouden voorbehouden worden voor landbouwkundige ingenieurs.

De huidige voorstellen leggen een zware hypotheek op het natuurbehoud in Vlaanderen, wetende dat het vroegere Bestuur van Waters en Bossen, die jarenlang het natuurbehoud onder haar taken had, nauwelijks aandacht besteedde aan deze materie. Tientallen werkloze biologen, ecologen en andere disciplines worden door de huidige voorstellen uitgesloten voor deelname aan aanwervingsexamens die in principe rechtstreeks aansluiten op hun vorming.

Bovendien blijkt dat de artikelen 46 en 47 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud inhoudelijk voorbijgestreefd zijn en dringend aan aanpassing toe zijn. Zowel de beschreven administratieve structuur

als de voorziene functies beantwoorden niet langer aan de huidige organisatie van het natuurbehoud in Vlaanderen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Waarom worden er bij het Vlaamse Ministerie geen functies van natuurbehoudsconsulenten voorzien als bijzondere graad?
2. Kan de geachte Minister zich akkoord verklaren met de discriminerende voorstellen van de Administratie? Zal er bij de uiteindelijke beslissing over deze voorstellen bij de Executieve aangedrongen worden op een aanpassing van de ter consultatie liggende voorstellen?
3. Wordt er ook gedacht aan de mogelijkheid om bij decreet de achterhaalde structuren aan te passen aan de thans opgezette en nog verder uit te bouwen structuren?

Antwoord

De aandacht van het geachte lid moge er worden op gevestigd dat de Vlaamse Executieve over het ontwerp van nieuwe personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap tot nog toe alleen een principiële beslissing heeft genomen. De uiteindelijke beslissing dienaangaande zal eerlang door de Vlaamse Executieve worden genomen, nadat de ver- eiste adviezen werden uitgebracht.

De voorzieningen inzake diplomavereisten waar het geachte lid op doelt, zullen trouwens bij de wijziging van het organiek personeelsreglement aan bod komen. Over deze diplomavereisten moet op grond van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ook het advies van de Vaste Wervingssecretaris worden ingewonnen.

Het is perfect doenbaar om binnen het bestek van de bestaande algemene graden bepaalde bijzondere diplomavereisten te stellen. Daartoe moet geen nieuwe bijzondere graad worden ingesteld.

Vraag nr. 11 van 2 december 1986 van de heer J. GABRIELS

EGKS-subsidies — Wegwerken discrepantie tussen Vlaanderen en Wallonië

Op 18 april 1986 werd door EEG-Commissaris Varfis naar aanleiding van een parlementaire vraag door Jaak Vandemeulebroucke over EGKS-subsidies in de periode 1973-1983 medegedeeld dat Vlaanderen in die periode 13 1 miljoen ontving, Wallonië 2,5 miljard en Brussel 43 miljoen. Niet regionaal te specificeren bedroeg dit 1 miljard.

In de periode 1984-1985 was dit voor Vlaanderen 30 miljoen, Wallonië 5 16 miljoen, Brussel niets en niet regionaal te specificeren 23 3 miljoen. Dit zijn zeer merkwaardige cijfers als men bedenkt dat in de mijnsector in Vlaanderen langzaam maar zeker een vermindering van personeel plaats blijft vinden. Bovendien heeft o.m. Limburg af te rekenen met duidelijke reconversieproblemen.

Graag had ik van de geachte Voorzitter een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Zijn deze cijfers verstrekt door de EEG juist?
2. Hoe valt te verklaren dat deze grote discrepantie tussen Vlaanderen en Wallonië plaatsvindt?
3. Welke projecten werden op deze wijze gesteund?
4. Welke verklaringen geeft de Voorzitter van de Vlaamse Regering voor deze cijfers?
5. Welke acties denkt de Voorzitter te ondernemen om ter zake de nodige veranderingen door te voeren?
6. Op welke wijze denkt de Voorzitter in het raam van de teruglopende tewerkstelling in de Limburgse mijnen gebruik te maken van artikelen 56 en 54 van het EGKS-verdrag?

Antwoord

1. In antwoord op zijn eerste vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen, dat ik niet in het bezit ben van gedetailleerde cijfers over de EGKS-subsidies in het Waalse landsgedeelte.

Ik heb aan de EG-Commissie gevraagd mij de gegevens per project over te maken, zodat kan worden overgegaan tot een gedetailleerde vergelijking tussen Vlaanderen en Wallonië.

2. De verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië kunnen worden verklaard door de binding die de EGKS voorschrijft tussen reconversie en voorafgaande sluitingen en afdankingen in de kolen- en staalsector.

De sluiting van de steenkoolmijnen en de herstructurering in de staalnijverheid in Wallonië tijdens de voorbije decennia, werden begeleid door EGKS-subsidies en leningen.

In Vlaanderen is de provincie Limburg pas sedert dit jaar erkend als prioritair EGKS-gebied, zodat de EGKS-middelen slechts in de toekomst volledig kunnen worden aangewend.

- 3 en 4. Hiervoor verwijs ik het geachte lid naar mijn antwoord onder punt 1 en 2.
5. De Vlaamse Executieve heeft dit jaar in overleg met de sociale gesprekspartners en de betrokken regio's, een globaal kader voor een actieprogramma in de erkende ontwikkelingszones vastgelegd.

Dit algemeen kader voor een reconversie- en expansiebeleid houdt rekening met een gecoördineerde financiering met de eigen middelen van de Vlaamse Executieve, de diverse Europese fondsen, de middelen van de andere overheden en de private sector.

De geïntegreerde actieprogramma's voor Limburg, de Westhoek en de Kempen, ontworpen door de GOM's worden ingepast in dit algemeen kader. Het zijn programma's die voor de komende 5 jaar concrete regionale ontwikkelingsacties voorzien en die ondermeer als bedoeling hebben, prioritair en maximaal te kunnen aanspraak maken op de EG-financieringsinstrumenten.

6. De Vlaamse Executieve heeft dit jaar in alle provincies een informatiecampagne gevoerd over de verschillende EG-instrumenten.

Wat de **EGKS-mogelijkheden** betreft, wordt thans met het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de GOM-Limburg gewerkt aan een intensieve promotiecampagne bij de bedrijven, over de nieuwe voordelen die de recente erkenning van Limburg als prioritair gebied, in het kader van artikel 56, met zich brengt.

Tevens zijn in het geïntegreerd actieprogramma voor de provincie Limburg voor ruim 1,6 miljard frank projecten opgenomen plus een aantal acties waarvoor nog geen bedragen kunnen worden vooropgezet, waarbij beroep zal worden gedaan op EGKS-steun. Voor de financiering van projecten in het kader van KS-diversifiëring zal tevens het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling worden ingeschakeld.

Tenslotte vestig ik de aandacht van het geachte lid op het feit dat de steun aan de eigenlijke EGKS-sectoren, in ons land tot de nationale bevoegdheid behoort.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 223
 (zitting 1985-1986)
 van 15 mei 1986
 van de heer J. DEVOLDER

Landbouwafval — Meldingsplicht en verwerking afval

De problemen die opduiken m.b.t. de afvalresten van en gebruikte verpakkingen van landbouwbestrijdingsmiddelen mogen m.i. niet miskend worden.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister een antwoord op de hiernavolgende vragen.

1. Is deze vorm van afvalresten onderworpen aan het Ministerieel Besluit van 23 september 1982 houdende nadere regelen omtrent het meldingsformulier van afvalstoffen?
2. Hoeveel bedrijven uit de landbouwsector hebben voldaan aan deze meldingen voor deze vorm van afvalstoffen?
3. De hoegrootheid van deze vorm van afvalstoffen die gestort worden in uitvoering van het Besluit Vlaamse Executieve van 21 april 1982, Hfst. 4, afd. 1, art. 27, § 1, h)?
4. Kan er, na de inzamelingsactie van oude en vervallen geneesmiddelen, ook niet voorzien worden in een inzamelingsactie van afvalresten en oude verpakkingen van landbouwbestrijdingsmiddelen?
5. Kunnen eventuele andere gelijklopende maatregelen niet overwogen worden en welke kunnen die zijn?

6. Welke besluiten er reeds werden genomen in uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 voor landbouwafval die gecatalogeerd staat als een bijzondere vorm van afvalstof?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Het is inderdaad noodzakelijk dat de afvalresten en de gebruikte verpakkingen van landbouwbestrijdingsmiddelen op een oordeelkundige en doelmatige wijze verwijderd worden. De problematiek mag echter niet overtrokken worden vermits het hier over resten gaat, die slechts een uiterst kleine fractie uitmaken van de pesticiden die in het leefmilieu terechtkomen.

Deze afvalstoffen kunnen gemeld worden vooral onder het codenummer 452 verpakkingsafval met organische stoffen belast. De problematiek situeert zich echter eerder op het niveau van de gevaarlijke huis-houdelijke afvalstoffen.

Er bestaan concrete plannen bij de OVAM om na de inzamelactie van de oude en vervallen geneesmiddelen een aantal proefprojecten op te zetten voor inzameling van klein chemisch afval, teneinde de optimale inzamelmethode uit te testen en op termijn op grotere schaal toe te passen.

Tot nu toe werd nog geen besluit genomen in uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 voor landbouwafvalstoffen.

Vraag nr. 251
 (zitting 1985-1986)
 van 6 juni 1986
 van de heer W. VAN DURME

Analyseresultaten peilputten op stortplaats Remo te Houthalen — Publikatie

In aansluiting op het antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 167 dd. 28 maart 1986 zou ik aan de geachte Minister de volgende bijkomende vragen wensen te stellen.

1. In het kader van de lopende vergunning van de stortplaats Remo Houthalen worden om de veertien dagen stalen genomen uit de peilputten. Welke zijn daarvan de resultaten?
2. Waarom worden de resultaten van de op regelmatige tijdstippen uitgevoerde analyses niet gepubliceerd? Wat belet de openbaarheid van het onderzoek?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

In het kader van het toezicht op de stortplaatsen worden regelmatig stalen genomen uit de peilputten en geanalyseerd. Deze resultaten vormen een element in de globale beoordeling van de exploitatie van de stortplaats. Zonder de situering binnen een globale

context, binnen een wetenschappelijk kader, zijn de afzonderlijke meetresultaten en individuele gegevens niet of moeilijk te interpreteren.

Gegevens verwerkt en geduid in een rapport kunnen na goedkeuring ervan, eventueel openbaar gemaakt worden.

Uit de voorlopige stand van het onderzoek van het peilputwater blijkt dat op de stortplaats Remo-Houthalen momenteel geen dringende bijkomende maatregelen noodzakelijk zijn.

Vraag nr. 340
(zitting 1985-1986)
van 30 september 1986
van de heer M. DIDDEN

Bescherming kwaliteit Maaswater — Maatregelen en overleg met Wallonië en Nederland

In verband met de kwaliteit van het Maaswater worden er geregeld klachten geuit door onze bureaus uit Nederland.

Mag ik u vragen of u mij ter zake de meest actuele toestand kunt mededelen, meer bepaald:

1. welke is de meest recente meting van de kwaliteit van het Maaswater?
2. Is er een verbetering of verslechtering t.o.v. voorgaande metingen?
3. Welke zijn de oorzaken van de vervuiling van de Maas?
Bevinden deze oorzaken zich in België?
Kunnen de oorzaken concreet gelokaliseerd worden?
4. Welke maatregelen worden door u voorzien om de vervuiling te reduceren en het Maaswater biologisch gezond te maken?
5. Is er wat betreft de gezondmaking van het Maaswater overleg met uw collega uit Wallonië?
6. Werden er besprekingen gevoerd met Nederland?
Wanneer had hierover het laatste gesprek plaats?
Welk is hiervan het resultaat?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de kwaliteit van het Maaswater op Belgisch grondgebied op een veertiental plaatsen wordt gemeten door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie. Meerdere parameters worden hierbij gecontroleerd, die kunnen gerangschikt worden in vier klassen:

- Klasse I: parameters waarvoor de huidige situatie bevredigend is en waarvoor het stand-still beginsel kan toegepast worden. Hieronder zijn ondermeer de volgende parameters begrepen: zwevende stoffen, zuurtegraad, chloriden, sulfaten, nitraten, nitrieten, koper, nikkel, chroom, arseen, natrium, kalium, mangaan, ijzer, selenium, borium, barium, e.a.

- Klasse II: parameters waarvoor de huidige situatie niet bevredigend is. Het betreft ondermeer cyaniden, cadmium, e.a.
- Klasse III: parameters waarvoor de huidige situatie bevredigend is maar waarvoor het stand-still beginsel niet kan toegepast worden omdat een toename kan verwacht worden. Het betreft tritium, β -activiteiten, strontium en lood 210.
- Klasse IV: parameters waarvoor de huidige situatie niet helemaal duidelijk is, hetzij omdat een beoordeling niet mogelijk is ingevolge twijfel over de analysesresultaten, hetzij ingevolge twijfels over de al of niet bevredigende aard van de huidige toestand.

De oorzaken van de vervuiling liggen buiten het Vlaamse Gewest. Desbetreffende concrete saneringsmaatregelen vallen dan ook buiten mijn bevoegdheid.

Saneringsmaatregelen m.b.t. het Maasbekken op het grondgebied van het Vlaamse Gewest zijn uitgewerkt in het Algemeen Waterzuiveringsprogramma (AWP).

Besprekingen op het niveau van ambtenaren worden met Nederland en Wallonië gevoerd in de Technische Maascommissie.

Vraag nr. 355
(zitting 1985-1986)
van 9 oktober 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Proeflozingen collector — Alternatieven

Via de pers verneem ik dat de eerste proeflozingen in de collector kunnen starten.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. welke de precieze stand van zaken is?
2. Welke bedrijven een eerste proeflozing zullen doen en wanneer?
3. Of een alternatief gebruik van de collector na de proeflozingen nog tot de mogelijkheid behoort?
Zo ja, welke alternatieven?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

In een tussentijdse nota wordt door het team der professoren belast met een onderzoeksopdracht gesteld dat, een proeflozing van één week ecologisch gezien geen risico's inhoudt, maar ook geen significante gegevens zal opleveren in verband met de impact op de Schelde.

Ik kan het geachte lid dan ook mededelen, dat ik verder verslag van de **experten** afwacht, alvorens over een eventuele proeflozing een standpunt in te nemen.

Vraag nr. 357
(zitting 1985-1986)
van 14 oktober 1986
van de heer J. SLEECKX

Oppompen ondergrondse watervoorraden in Limburg — Bestemming

Ik wens terug te komen op mijn parlementaire vraag nr. 188 dd. 17 april 1986 in verband met het oppompen van ondergrondse watervoorraden in Limburg.

Aangezien op al de gestelde vragen niet of onvolledig werd geantwoord en dit antwoord nieuwe vragen oproept, wens ik over de hiernavolgende vragen geïnformeerd te worden.

1. Op mijn vraag of het grondwater voor menselijke consumptie bruikbaar is, werd geantwoord dat omwille van de aanwezigheid van opgeloste zouten en zwevende stoffen, dit water niet zonder reiniging geschikt is voor menselijke of industriële doeleinden.

Het water van het Albertkanaal bevat toch ook allerlei lichaamsvreemde stoffen, infectiekiemen en wat nog meer en dat water wordt wel geschikt gemaakt voor de regio Antwerpen, waarvan ruim 1 miljoen mensen gebruik maken.

2. Als dit water na verwijdering van alle onnuttige en eventuele schadelijke elementen voor een of ander gebruik kan worden aangewend, waarom worden deze enorme waterhoeveelheden dan niet te nutte gemaakt?
3. Op mijn vraag of er plannen bestaan om dit water voor menselijke of industriële doeleinden aan te wenden, werd niet geantwoord. Kan deze vraag nu worden beantwoord?
4. Volgens uw antwoord werden in 1985 te Beringen, Eisden, Waterschei, Winterslag en Zolder samen 8.122.663 m³ (overtollig) grondwater opgepompt en afgevoerd naar diverse oppervlaktewateren. Deze hoeveelheid ligt nagenoeg zo hoog als de huidige capaciteit van het bestaand waterspaarbekken te Broechem en het nog aan te leggen waterspaarbekken te Duffel/Rumst, kunstwerken die miljarden kosten.

Waarom heeft de Vlaamse Regering deze rijke waterbronnen niet te nutte gemaakt in plaats van dure en milieu-onvriendelijke projecten aan te leggen in landbouw- en natuurgebieden waarbij omwonenden financieel en moreel zwaar worden getroffen?

Antwoord

In antwoord op zijn bijkomende vragen over het opgepompte grondwater van de Kempische Steenkoolmijnen kan ik preciseren dat dit water zodanig aangerijkt is met opgeloste zouten dat het momenteel niet op een economisch verantwoorde wijze kan gebruikt worden voor drinkwaterdoeleinden.

Wel bruikbaar zijn de hoeveelheden grondwater, die in de mijnverzakkingsgebieden o.a. te Eisden moeten worden weggepompt om te verhinderen dat het gebied onder water loopt.

Een belangrijk deel van dit grondwater wordt nu reeds gebruikt door de Nationale Maatschappij der Waterleidingen. Er zijn ook concrete plannen om nog meer grondwater uit de Limburgse mijnverzakkingsgebieden te gebruiken, vooral ten behoeve van West-Limburg en in de toekomst wellicht ook van Oost-Brabant. Het is niet uitgesloten, dat het deel van de afvalwatercollector, gelegen in de provincie Limburg hiervoor ten dele kan gebruikt worden.

Het gebruik van de afvalcollector voor het transport van Limburgs grondwater tot Antwerpen is niet zinvol, omdat er via het Albertkanaal ter hoogte van Antwerpen onvoldoende bevoorradingsmogelijkheden voorhanden zijn.

Er is op dit ogenblik een reserve voorhanden van ongeveer 200.000 m³ per dag.

Het meest aangewezen is het gedeelte van de collector tussen Kwaadmechelen en Antwerpen te gebruiken voor het transport van de voorgezuiverde maar zoute afvalwaters van de chemische industrie te Tessenderlo.

Op deze manier kan immers het gehele stroomgebied van Laak en Nete gesaneerd worden.

Vraag nr. 5
van 29 oktober 1986
van de heer J. VALKENIERS

Schietstand te Herne — Vergunning

Sedert een paar maanden is er in de weiden te Heme een schietstand naar kleiduiven ingericht. Elke zondag tussen 14 en 18 uur is deze in gebruik en levert daarbij grote lawaaihinder op. Tevens is er het aaneen wegrijden van wagens op daartoe niet uitgeruste veldwegen daar waar deze vroeger enkel door landbouwvoertuigen en wandelaars werden gebruikt.

Graag kreeg ik de volgende inlichtingen.

Welke overheid geeft de uiteindelijke vergunning voor zo'n schietstand?

Tot welke periode loopt de vergunning?

Kan deze nog verlengd worden?

Acht de Minister het wel billijk nog langer een vergunning toe te staan aan dit storend tijdverdrif van enkelen, pal in een landbouw- en natuurgebied?

Antwoord

In antwoord op zijn concrete vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het hier een vaste schietstand voor kleiduifschieting betreft, gelegen te Heme, het Sluisveld, sectie 1, percelen nrs. 176 b en 177c.

Deze schietstand werd als hinderlijke inrichting verboden bij besluit van de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van Brabant d.d. 13 maart 1986 voor een proeftermijn van zes maanden. Het besluit vermeldt dat slechts mag geschoten worden gedurende de twee dagen van de week, met inbegrip van zaterdag en zondag, tussen 10 en 12 uur en tussen 14 en 18 uur.

Tegen voornoemd vergunningsbesluit werd beroep aangetekend door derden en het gemeentebestuur van Heme. Bij besluit van 16 december 1986 heb ik uitspraak over dit beroep gedaan. Hierbij werd gevraagde vergunning geweigerd.

Vraag nr. 7
van 31 oktober 1986
van mevrouw M. VOGELS

Wetenschappelijke studies — Openbaarmaking resultaten

Vaak worden door de verschillende kabinetten opdrachten gegeven voor onderzoeken aan de administratie, aan instellingen die werken in dienst van de overheid, aan universiteiten.

Voor wat betreft milieudossiers (vervuiling door bepaalde produkten, staat van vervuiling van bodem, enz.) gaat het hierbij vaak om complexe en dure analyses. De zorg om het milieu leeft uiteraard niet alleen binnen het kabinet, maar beroert evenzeer de verkozen mandatarissen en de milieubeweging. Deze laatsten kunnen zich als vertegenwoordigers van het „algemeen belang” vaak enkel baseren op gegevens uit het buitenland, vage vermoedens, wat de kwaliteit van hun interventie niet altijd ten goede komt.

Meent de geachte Minister niet dat, behoudens uitzonderingen omwille van privacy, de gegevens van studies, gemaakt in opdracht van de overheid vrijelijk ter beschikking moeten worden gesteld?

Welke argumenten weerhouden de Minister om dit te doen?

Antwoord

In antwoord op haar vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Zoals door het geachte lid impliciet aangehaald in de aanhef tot haar vraag, is het inderdaad zo dat, het belangrijk is dat gegevens en verklaringen in de juiste context worden geplaatst om een werkelijke toedracht van een probleem exact te kunnen beoordelen.

Wat betreft het vrijelijk ter beschikking stellen van de gegevens van wetenschappelijke studies, gemaakt in opdracht van de overheid, ben ik van oordeel dat zulks afzonderlijk, geval per geval, moet bekeken worden. Vele van deze studies worden trouwens onder het brede publiek verspreid.

Overigens belet dit niet dat verkozen mandatarissen de beschikking of inzage kunnen vragen van bepaalde studies, die meestal om materiële redenen niet voor verspreiding in ruime zin vatbaar zijn.

Tenslotte kan ik het geachte lid verwijzen naar een recente ontwerp-resolutie van de Raad van de Europese Gemeenschap betreffende de openbaarheid van milieu-informatie, waarbij deze Raad de mening uitdrukt dat de informatie die de met de controle van de verontreiniging belaste autoriteiten, verkrijgt, in beginsel zonder beperking voor het publiek toegankelijk moet zijn, op voorwaarde echter dat ondermeer de

commerciële vertrouwelijkheid niet in het gedrang kan komen.

Ik kan mij aansluiten bij deze zienswijze.

Vraag nr. 9
van 6 november 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Vlaams bosbeleid — Stand van zaken

De laatste decennia is de natuurbehoudswaarde in vele bosgebieden sterk achteruitgegaan. De voornaamste oorzaak hiervan is volgens sommigen de toenemende verstoring door allerlei menselijke ingrepen zoals: wijziging van de waterhuishouding, bodemdegradatie door sterke betreding of gebruik van zware machines bij de bosexploitatie, bevoordeling van populier of andere uitheemse boomsoorten in de bosbouw... Typische bosomelementen zouden alzo verdwijnen.

Naar verluid zou in Vlaanderen zelfs geen enkel bos als volwaardig natuurreservaat beheerd worden. In de ons omringende landen werd tenminste reeds een minimumoppervlakte als bosnatuurreservaat ingericht.

Experten pleiten voor het behoud in Vlaanderen van een representatieve en geografische gespreide set van bosgemeenschappen op uiteenlopende bodems. Ongetwijfeld zal dit offers vragen t.a.v. de produktie- en recreatiefunctie van bepaalde bossen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of reeds een onderzoek werd ingesteld naar de natuurbehoudswaarde van de Vlaamse bossen en welke daarvan de voornaamste conclusies zijn?
2. Of het niet wenselijk is om een gedeelte van de huidige bosoppervlakte als bosnatuurreservaat in te richten?
3. a. Hoeveel ha. bos, opgedeeld per provincie, Vlaanderen rijk is en welke functie deze bossen procentueel hebben (produktie, recreatie, . . .)?
b. In wiens bezit (openbaar, privé) deze bossen thans zijn?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Ik meen vooraf het geachte lid te mogen bevestigen dat in het Vlaamse Gewest het accent inderdaad gelegd wordt op een ecologisch verantwoord bosbeheer.

Binnen de bevoegde administratie werd een werkgroep opgericht om na te gaan hoe bosverjonging onder dit oogpunt moet verwezenlijkt worden.

In verscheidene ecologische waardevolle bossen wordt onderzoek verricht met het oog op de instelling van reservaten.

De bosverspreiding in het Vlaamse Gewest per provincie en per eigenaar is als volgt:

	staat	Provincie	Gemeenten	Openbare instellingen	Particulieren	Totaal
Antwerpen	3.234 ha	234 ha	3.766 ha	1.587 ha	27.988 ha	36.817 ha
Vlaams-Brabant	5.354 ha	—	273 ha	851 ha	14.829 ha	21.307 ha
Limburg	3.366 ha	579 ha	12.108 ha	804 ha	18.611 ha	35.468 ha
Oost-Vlaanderen	453 ha	141 ha	160 ha	772 ha	11.801 ha	13.327 ha
West-Vlaanderen	982 ha	57 ha	112 ha	474 ha	5.680 ha	7.305 ha

Totaal : 114.224 ha

Een indeling in exclusieve functietypen wordt niet gemaakt.

Het bos wordt in de eerste plaats als bos behandeld met grote bezorgdheid voor natuurlijke verjonging, evenredige spreiding van leeftijdsklassen, inbreng van standplaatselijke soorten en andere op ecologische beginselen gesteunde beheersmaatregelen.

Vraag nr. 14
van 12 november 1986
van de heer J. PEPERMANS

Opslag asbestafval in natuurgebied Blaasveldbroek — Milieubescherpende maatregelen

Ik heb kunnen vaststellen dat in het natuurgebied Blaasveldbroek op het scheidingsgebied **Mechelen-Willebroek** wandelpaden werden opgehoogd en putten gedempt met asbestachtig afvalmateriaal.

Dit materiaal ligt quasi onbedekt en op verschillende plaatsen totaal onbedekt. De plaatselijke leefmilieugroepering reageert reeds verschillende jaren tegen deze toestand. Een dagblad maakte zich sterk dat zowel blauwe als witte vrije vezels van asbest werden aangetroffen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Werden er reeds monsters genomen en dito analyses uitgevoerd door de bevoegde diensten?
2. Werd hierbij ook de eventuele luchtbesmetting gemeten — bij droog weer?
3. Is het mogelijk mij de resultaten van deze analyses te laten worden?
4. Zijn er stappen ondernomen die ingeval van gevaar voor de volksgezondheid zich opdringen? Zo ja, welke?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat op 25 augustus 1986 tijdens het BRT avondnieuws melding werd gemaakt van asbeststoringen in het Blaasveldbroek, domein dat door de Vlaamse Gemeenschap wordt beheerd.

Aangezien de plaatselijke bosdienst niet op de hoogte was van een toestand die gevaarlijk zou kunnen zijn voor de volksgezondheid werd op 26 augustus 1986 aan een gespecialiseerd laboratorium gevraagd de toestand te onderzoeken. Monsters werden genomen en geanalyseerd. De resultaten ervan werden op 16 september 1986 medegedeeld.

Er werden geen luchtstalen bij droog weer genomen.

De heren Burgemeesters van Willebroek en Mechelen werden op de hoogte gesteld. Een afschrift van het verslag wordt rechtstreeks naar het geachte lid gestuurd.

Gelet op de beroering, ontstaan bij de plaatselijke bevolking, werd eveneens contact opgenomen met:

- de gezondheidsdienst (Ministerie van Volksgezondheid);
- de gezondheidsinspectie (Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap);
- OVAM;
- de arbeidsgeneeskundige dienst die echter geen bij komende informatie kon verschaffen.

In feite gaat het om het storten van afval van de bouwsector met o.m. asbestcement op enkele wegen, dus asbest in gebonden toestand.

Teneinde in de toekomst te verhinderen dat dit materiaal nog aan de oppervlakte komt zullen de stortplaatsen met steenslag worden bedekt.

Vraag nr. 21
van 17 november 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Milieugegevens — Openbaarheid

Vele gegevens in verband met de milieuproblematiek blijken vooralsnog geheime informatie waar moeilijk of niet aan te geraken valt. Om een democratische controle mogelijk te maken zou een grotere openbaarheid van gegevens nodig en zelfs noodzakelijk zijn.

Graag vernam ik in dit verband van de Gemeenschapsminister :

1. of de eindrapporten van de OVAM aan de leden van de Commissie Leefmilieu kunnen worden doorgestuurd;
2. welke individuele bedrijfsgegevens wettelijk beschermd zijn en op basis van welke wettelijke regelingen;
3. welke industriële bedrijfsgegevens vertrouwelijk zijn omwille van de meldingsplicht;
4. waar en onder welke voorwaarden de „afvalstoffenvergunningen” openbaar zijn;

5. voor wie en welke instanties en voor wie niet zijn de dossiers van deze afvalstoffenvergunningen volledig toegankelijk en onder welke voorwaarden;
6. waarom de afvalstoffenvergunning niet is opgenomen in de milieuvergunning en of in dit verband reeds voorstellen (een rapport.. .) werd geformuleerd door de OVAM?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De opportuniteit i.v.m. het doorsturen van studierapporten van de OVAM aan de leden van de Commissie Leefmilieu, moet per rapport beoordeeld worden. Zo werd het ontwerp-Afvalstoffenplan aan de leden van de Commissie Leefmilieu bezorgd.

Volgens art. 6 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 12 augustus 1982 houdende de inrichting en de werking van de databank bij de OVAM zijn alle individuele bedrijfsgegevens wettelijk beschermd en strikt vertrouwelijk. De gegevens worden op zodanige wijze gebruikt en verwerkt dat ze geen identificatie van personen, instellingen en ondernemingen door derden toelaten.

Elke verleende vergunning wordt aangeplakt aan de inrichting die een vergunning verkreeg en aan het gemeentehuis van de betrokken inrichting.

De volledige beslissing m.b.t. de vergunning samen met de uitbatingsvoorwaarden liggen ter inzage bij de gemeente of bij de OVAM krachtens het Ministerieel Besluit van 20 juni 1983 (B.S. 19 juli 1983) houdende nadere regelen inzake de bekendmaking van de beslissing van de vergunningverlenende overheid in uitvoering van het decreet betreffende het beheer van afvalstoffen (2 juli 1981) en bij toepassing van art. 7 b van het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 houdende de vaststelling van de instellingen die advies dienen uit te brengen over iedere vergunningaanvraag, die bij de Bestendige Deputatie wordt ingediend.

De dossiers aangaande de afvalstoffenvergunning zijn vertrouwelijk en alleen toegankelijk voor de vergunningverlenende overheid en de adviesverlenende instellingen.

Dat de afvalstoffenvergunning niet is opgenomen in de milieuvergunning, is de wil van de wetgevende macht (zie de handelingen van de Vlaamse Raad).

Vraag nr. 23 van 17 november 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

Gipsafval — Productie, recyclage en wetenschappelijk onderzoek

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. welke in België gevestigde bedrijven op 1 november 1986 nog grote hoeveelheden gipsafval produceerden ;

2. hoeveel ton gipsafval deze bedrijven jaarlijks produceren ;
3. wat de samenstelling (onzuiverheden) is van dit gipsafval, zowel van de concentratie als van de jaaruittoot;
4. wat de betreffende bedrijven met dit afval doen en welke de plannen zijn voor de toekomst (lozen, monostort, recyclage, . . .).
5. of in dit verband onderzoeksprojecten of studies werden of worden georganiseerd en welke zijn hiervan de voornaamste resultaten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

In 1985 werd in Vlaanderen de volgende hoeveelheden gipsafval geproduceerd :

- door Prayon Rupel Chemie Belgium NV — Puurs: 480.000 ton
- door Rhône Poulenc Chemie NV — Gent: 480.000 ton
- door NV C.N.O. SA — Oostende: 220.000 ton
- door BASF Antwerpen NV — Antwerpen: 330.000 ton

Gezien de verschillende produktieprocedures bij de onderscheiden bedrijven varieert de samenstelling van het afvalgips binnen zekere grenzen.

Het watergehalte bedraagt ongeveer 25 %.

De droge stof bestaat in hoofdzaak uit onderstaande componenten waarvan de percentages schommelen binnen de aangegeven grenzen:

CaO : 33 - 34%
 SO₄ : 48,5 - 54%
 P₂O₅ : 0,3 - 1,4%
 F : 0,5 - 1,4%
 SiO₂ : 0,7 - 1,4%

Daarnaast komen ook Al₂O₃, MgO, Na₂O, K₂O, Fe PO₄ en Al₂PO₄ voor doch in concentraties lager dan 1%.

Alle bedrijven met uitzondering van BASF Antwerpen NV storten deze afval op een eigen wettelijk vergund monostort ten einde het te kunnen hergebruiken wanneer technisch en economisch haalbare recyclagemethoden en toepassingen zijn gevonden.

Prayon Rupel valoriseert ongeveer 20% à 25 % van zijn „geproduceerde” gipsafval in de bouwnijverheid (gipskartonplaten).

Per ton geproduceerde P₂O₅ wordt er ongeveer 4,5 ton droge fosforgips „geproduceerd”; een alternatief produktieproces waarbij minder afvalstoffen geproduceerd worden bestaat doch is vanwege de kostprijs (twee maal hoger) economisch niet toepasbaar tenzij bij hoge zwavelprijzen en lage energiekosten. Ook voor terugwinning van de componenten als bron van chemische produkten zoals sulfaat, zwavel, SO₂ en cement zijn procédés uitgewerkt; deze zijn op dit ogenblik evenmin economisch haalbaar.

Toepassingsmogelijkheden in de bouwsector (platen en blokken) zijn technisch en economisch wel haalbaar, doch omwille van de lage conjunctuur in deze sector zijn de afzetmogelijkheden daar zeer beperkt.

Gezien de enorme jaarlijkse „produktie” is het noodzakelijk uit te kijken naar vormen van hergebruik waarbij grote hoeveelheden kunnen verwerkt worden.

Daartoe werd in 1984 tussen de vier Vlaamse Fosforzuurgipsproducenten, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) en het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw een studieovereenkomst gesloten voor een preliminair onderzoek naar mengsels met fosforzuurgips, kalk, cement en vliegias voor het gebruik als onderfundering in de wegenbouw.

Op basis van dit onderzoek werd tussen dezelfde partijen een nieuwe studieovereenkomst gesloten voor het uitvoeren van een proefvak met gestabiliseerd fosforzuurgips als funderingsmateriaal.

Dit proefvak van 300 m werd uitgevoerd op het terrein van Rhône Poulenc Chemie Belgium NV.

Hierbij werden drie soorten mengsels gebruikt van afvalgips met kalk en cement en in één geval werd vliegias bijgemengd. De belangrijkste resultaten van deze proef zijn gekend en wijzen erop dat mengsels met fosforzuurgips, cement, kalk en vliegias redelijke toepassingsperspectieven bieden om als onderfunderingen in de wegenbouw gebruikt te worden.

Door de OVAM werd op basis van deze resultaten contact opgenomen met het Ministerie van Openbare Werken om na te gaan of de mogelijkheid bestaat om een pilootproject op te zetten waarbij de toepassing op een grotere schaal zou worden uitgetest.

Vraag nr. 28
van 20 november 1986
van de heer P. PEETERS

Stort te Zemst — Toekennen van nieuwe stortingsvergunningen

Ik verneem dat nieuwe stortingsvergunningen zouden zijn toegekend voor het stort te Zemst.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mededelen :

1. of inderdaad één of meerdere vergunningen werden verleend;
2. om welke vergunningen het gaat (aard van het te storten materiaal, looptijd)?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De Bestendige Deputatie van Brabant verleende op 10.05.1984 aan de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen een vergunning om te Zemst (Bos van Aa) een klasse III-stortplaats uit te baten.

Sindsdien werden er voor de gemeente Zemst geen nieuwe stortvergunningen afgegeven.

Vraag nr. 33
van 28 november 1986
van de heer W. VAN DURME

Verharding van wegen door assen van verbrandingsovens — Veiligheid fietsers en voetgangers

De Meetjeslandse aardewegen worden sedert enkele maanden verhard bij middel van assen, afkomstig van de verbrandingsoven te Eeklo. Deze assen bevatten veel glasscherven en metaalresten, wat hinderlijk is voor fietsers en voetgangers.

Kan de heer Minister mij mededelen:

1. of in het algemeen de assen van verbrandingsovens onderzocht werden op giftige stoffen;
2. of het aangewezen is de assen van verbrandingsovens te gebruiken als verhardingsmiddel voor wegen;
3. wat er dient te gebeuren met de bovenvernoemde assen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Verbrandingsassen bestaan uit twee componenten met name korrelassen en vliegassen.

Door de OVAM wordt systematisch onderzoek verricht naar de samenstelling van de korrel- en vliegassen, alsmede de bepalingen van de schadelijke stoffen, voornamelijk zware metalen, die hierin aanwezig zijn.

Er worden uitloogproeven uitgevoerd op deze assen, ten einde na te gaan welke schadelijke elementen, vooral zware metalen, in het grondwater kunnen terecht komen.

Zolang deze proefnemingen niet zijn afgerond en er geen normen zijn vastgelegd is het noodzakelijk een voorzichtige houding aan te nemen t.a.v. het gebruik van assen van huisvuilverbrandingsovens als verhardingsmiddel op veldwegen.

Vliegassen moeten gestort worden op klasse I-stortplaatsen en korrelassen op klasse II-stortplaatsen.

Vraag nr. 37
van 2 december 1986
van de heer E. VANDEBOSCH

Bescherming natuur- en groengebieden — Beleidsopties

Natuur- en groengebieden zijn erg kwetsbare gebieden die de nodige bescherming vereisen. Door de wet op de ruimtelijke ordening wordt hen een statuut toegekend.

Doch het vastleggen van een bestemming is onvoldoende om het behoud van deze gebieden te waarborgen.

Mogen wij van u vernemen, mijnheer de Minister, hoe u de verdere realisatie van de bescherming van deze gebieden ziet nu en in de toekomst.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat, benevens de planologische voorschriften, diverse mogelijkheden bestaan om biologisch waardevolle terreinen te beschermen.

Ik verwijs daarbij naar:

- de bescherming als landschap op grond van de artikelen 6 en volgende van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972;
- 'de instelling van natuurreservaten van de Vlaamse Gemeenschap krachtens artikel 9 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud;
- de erkenning en subsidiëring van natuurreservaten beheerd door particulieren, op grond van het koninklijk besluit van 3 februari 1981 tot regeling voor het Vlaamse Gewest van de erkenning en de subsidiëring van natuurreservaten ;
- het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door **publiekrechtelijke** personen.

Dit laatste besluit steunt op de artikelen 37 en 38 van de wet op het natuurbehoud. Dezelfde artikelen kunnen ook de basis vormen van maatregelen inzake de bescherming van bossen en van de landelijke ruimte.

Rekening houdend met diverse internationale akten wordt thans nagegaan welke gebieden kunnen in aanmerking komen voor een verdere bescherming.

Vraag nr. 38
van 2 december 1986
van de heer E. VANDEBOSCH

Natuurbehoud — Statuut natuurreservaten en bescherming landschapsecologische infrastructuur en beleidsopties

De nood aan beheer van beheersbehoefte natuurgebieden blijft groot als we de vergelijking maken tussen het aantal reservaten in Vlaanderen en die in de omliggende landen. Hoe gaat de Vlaamse Executieve hier de verwerving en het beheer van dergelijke gebieden bevorderen?

Kunnen ook stimulansen gegeven worden om te bevorderen dat ook gemeenten hier een stimulerend beleid kunnen voeren?

Steeds meer wordt het belang van het natuurbehoud in de bossfeer onderkend. De Vlaamse overheid bezit een heel bospatrimonium; kan het niet bevorderd worden dat voor een representatief en voor het meest waardevolle deel ervan het natuurbehoud de prioriteit krijgt en dat een deel van deze bossen het statuut van natuurreservaat krijgt? Kan het ontwerp-bosdecreet niet geamendeerd worden vanuit de natuurbehoudsoptiek en dan spoedig goedgekeurd worden?

Tot slot, mijnheer de Minister, is er de bescherming van wat technisch de landschapsecologische infrastructuur genoemd wordt. Door de ontwikkelingen zoals waterbeheersing, ruilverkaveling, opruimings-

werkzaamheden komen de natuur- en landschapselementen in de open ruimten buiten de natuurgebieden, erg onder druk te staan. Voor het natuurbehoud zijn deze elementen echter essentieel.

Hoe denkt de Minister hier een beleid te ontwikkelen dat gericht is op de bescherming, het behoud en de ontwikkeling van deze ecologische infrastructuur? Kan er wel een slagvaardig overheidsbeleid op het gebied van natuurbehoud ontwikkeld worden als de Dienst Natuurbehoud geen buitendienst krijgt met ecologisch geschoold personeel?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat bij de verwerving en het beheer van ecologisch waardevolle gebieden zowel de Vlaamse Gemeenschap als provinciale en gemeentelijke besturen een taak vervullen evenals gespecialiseerde particuliere natuurbehoudsorganisaties.

In de bossen onder bosregeling in het Vlaamse Gewest (ongeveer 33.000 ha) wordt sinds een tiental jaren een beleid gevoerd dat gericht is op het behouden en/of het verbeteren van het beboste areaal en van de natuurlijkheidsgraad van deze bossen.

In dat verband werken lokale besturen samen met mijn diensten.

Daarbij wordt ook rekening gehouden met de openlucht recreatie en de produktie van hout van goede kwaliteit.

Het is nodig gebleken het Boswetboek van 1854 te vervangen door een nieuwe wetgeving, die rekening houdt met deze diverse belangen.

Het ontwerp-bosdecreet dat thans aan de Raad van State werd voorgelegd, verschilt dan ook fundamenteel van het Boswetboek van 1854.

Ik heb aangedrongen op een spoedige behandeling van dit ontwerp.

Dit neemt niet weg dat aan bepaalde bossen of bosgedeelten thans reeds het statuut van natuurreservaat kan worden toegekend.

Tenslotte kan ik het geachte lid mededelen dat een uitbreiding van de dienst Natuurbehoud met een eigen specifieke buitendienst wordt onderzocht.

Vraag nr. 43
van 2 december 1986
van de heer J. GABRIELS

Afvalwatercollector te Tessenderlo — Grensoverschrijdend overleg

Begin juli heeft de Minister van Verkeer en Waterstaat aan zijn Belgische collega van Openbare Werken haar zeer ernstige verontrusting kenbaar gemaakt over het plan om in Tessenderlo langs het **Albertkanaal** een leiding voor chemisch afvalwater in gebruik te nemen. Er zou naar haar oordeel eerst gesaneerd moeten worden aan de bron om er zeker van te zijn dat de kwaliteit van het Scheldewater bij de grens niet verslechtert. Dat laatste heeft België ook aan Nederland toegezegd.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het juist dat de Nederlandse Minister van Verkeer en Waterstaat haar bezorgdheid heeft uitgedrukt over het in gebruik nemen van de afvalwatercollector langs het Albertkanaal? Wat was de inhoud van haar bezorgdheid?
2. Is het juist dat er aan de bron moet gesaneerd worden?
Welke bronnen worden hier bedoeld?
3. Is het eveneens juist dat België dit aan Nederland heeft toegezegd? Hoe zal dit gebeuren op welke termijn en met welke middelen?
4. In hoeverre is de Minister van Openbare Werken betrokken bij deze gewestelijke materie? Heeft de Minister van Openbare Werken zijn Nederlandse collega hiervan in kennis gesteld?
5. Welk formeel overleg heeft plaats met Nederland over deze materie?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Mevrouw Smit-Kroes, Nederlands Minister van Verkeer en Waterstaat heeft dd. 26 juni 1986 een brief gericht aan de heer L. Olivier, Minister van Openbare Werken waarin zij haar bezorgdheid uitdrukt over de lozing van ongezuiverd afvalwater in de Schelde via de collector langsheen het Albertkanaal.

Deze brief werd door de heer Olivier overgemaakt aan de Vlaamse Executieve voor alle nuttig en verder gevolg.

In het kader van de Belgisch-Nederlandse Scheldewatercommissie werd door de Nederlandse Regering een expert aangesteld die de problematiek van deze lozingen dient te onderzoeken. Tijdens zijn bezoek aan België heeft hij een duidelijke uiteenzetting gekregen met plaatsbezoeken aan de bedrijfs- en collectorinstallaties. De bedrijven in de omgeving van Tessenderlo zullen door de opgelegde lozingsvergunningen verplicht zijn tot een grondige voorzuivering van hun afvalwaters en dit vooraleer lozing via de collector in de Schelde kan overwogen worden.

De besprekingen hieromtrent zullen verder gezet worden in de Belgisch-Nederlandse Scheldewatercommissie.

Vraag nr. 47 van 2 december 1986 van de heer J. GABRIELS

Pyrietastort langsheen Albertkanaal — Planning afbouw

De pyrietassen afkomstig van TC Ham worden gestort langs het Albertkanaal aldaar.

Aan de fabriek Tessenderlo Chemie is medegedeeld dat het stort moet afgebouwd zijn op 1.1.1987. Blijkens mijn informatie zijn er ter zake nog steeds geen concrete afbouwschema's voorhanden.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen :

1. Zijn alle huidige pyrietassen voor het buitenland bestemd d.w.z. dat zij afgevoerd worden naar Spanje voor recuperatiedoeleinden?
Is dit effectief zo en waarvoor worden ze gerecupereerd?
2. Gaat het stort voor pyriet per 1.1.1987 afgebouwd zijn? Op welke wijze zal dit afgebouwd worden? Welke concrete afbouwschema's zijn er door het bedrijf opgesteld?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Alle huidig geproduceerde pyrietassen worden afgevoerd naar Spanje alwaar de nog aanwezige waardevolle non-ferrometalen worden gerecupereerd.

Als gevolg op een schrijven van de OVAM aan Tessenderlo-Chemie, producent van de afvalstof, waarin gesteld werd de gestockeerde pyrietassen voorlopig af te dekken en af te voeren vóór 1.1.87 is de formele belofte voorgelegd van de „Compania Espanola de Minas de Tharsis, S.A.” de afvoer naar Spanje naar rata van 30.000 ton per jaar te verzekeren.

Op heden onderhandelt de OVAM met de betrokken partijen om een bankwaarborg te bekomen ten belope van de prijs van ambtshalve verwijdering van de assen en ambtshalve sanering van het terrein.

Vraag nr. 48 van 3 december 1986 van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Minimumoppervlakte jachtterrein — Controle

Krachtens de jachtwetgeving wordt de jacht met het geweer op alle wild, behalve op waterwild, verboden op elk terrein waarvan de aaneengesloten oppervlakte minder bedraagt dan 25 ha.

Niettegenstaande op deze oppervlakte slechts mag gejaagd worden mits toestemming van de eigenaar(s) van de grond(en) of van de rechthebbende(n) en de wijze van toestemming ruim geïnterpreteerd wordt, blijkt dat in vele gevallen onder meer wanneer de pachter-landbouwer wildschade lijdt, de eigenaars — en zeker de kleine eigenaars — niet in kennis zijn wie op hun eigendom jaagt. De eigenaars weten zelfs niet ten voordele van welke jager hun eigendom mee werd opgenomen om de noodzakelijke aaneengesloten oppervlakte te bereiken.

Kan de geachte Minister mij mededelen:

1. of de bevoegde administratieve diensten ambtshalve nagaan of de minimumoppervlakte van een jachtterrein gerespecteerd wordt;
2. of wordt nagegaan of bepaalde percelen niet meer dan éénmaal en bij verschillende aanvragen worden opgegeven om de minimum aaneengesloten oppervlakte te bereiken;

3. bij wie en hoe eigenaars en/of gebruikers-huurders van gronden kunnen vernemen wie desgevallend — en eventueel zonder toestemming van de eigenaar — jaagt op hun eigendom of pachtgrond;
4. bij wie en hoe eigenaars of gebruikers-pachters van gronden kunnen vernemen door welke jagers de gronden werden opgenomen om aaneensluitende minimumoppervlakte te bereiken;
5. of het niet aangewezen zou zijn dat de persoon die jaagt op grond die niet tot zijn eigendom behoort, voorzien is van een schriftelijk bewijs van de eigenaar waarbij deze laatste aan de eerste uitdrukkelijk toestemming verleent om op zijn eigendom te jagen.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat bij de invoering van een minimumoppervlakte voor de jachtterreinen via artikel 2bis van de jachtwet van 28 februari 1882, de wetgever daaraan geen maatregelen van administratieve aard, zoals bijvoorbeeld de kaart der jachtvelden in Nederland, heeft verbonden.

De niet-naleving van de bepalingen van artikel 2bis van de Jachtwet kan zowel ambtshalve ofwel na klacht worden vastgesteld door de in artikel 24 van deze wet aangeduide overheidsbeambten.

Er bestaat geen dienst die kaarten en/of gegevens bijhoudt over de jacht op de diverse percelen.

Het jachtrecht is een onafscheidelijk bestanddeel van het eigendomsrecht van een terrein.

De ervaring leert dat de overgrote meerderheid van grondeigenaars nauwlettend elk gebruik van hun grondbezit nagaat. Het aangehaalde probleem lijkt mij dan ook een uitzondering te zijn.

De Vlaamse Hoge Jachtraad heeft vóór enige jaren het verplicht stellen van een schriftelijk bewijs voor het bezit van het jachtrecht op een grond omwille van diverse redenen ongunstig geadviseerd.

Vraag nr. 50 van 4 december 1986 van mevrouw M. VOGELS

Lozingsvergunningen — Openbaarheid

In antwoord op mijn interpellatie dd. 20 november 1986 over de kwaliteit van onze oppervlaktewateren en de openbaarheid van de gegevens van de verstrekte lozingsvergunning, stelde u dat met het in voege treden van het milieuvergunningsdecreet deze openbaarheid zou worden gegarandeerd via de comode et incommodo procedure.

Wat echter met de openbaarheid van de vroeger uitgereikte vergunningen of het inzagerecht na de afronding van de procedure?

Ik zou u dan ook willen vragen:

1. of na het in voege treden van het milieuvergunningsdecreet dit ook betekent dat alle lozingsvergunningen ter inzage zullen zijn van de burger, bijvoorbeeld in de buitendiensten van het bestuur voor leefmilieu;

2. of u overweegt om dossiers van lozingsvergunning eventueel onder bepaalde voorwaarden ter inzage te leggen van milieuverenigingen?

Antwoord

In antwoord op haar vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De bekendmaking van de beslissing over de vergunningsaanvragen zal eerstdaags geregeld worden in het besluit van de Vlaamse Executieve ter uitvoering van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Wat de lozingsvergunningen aangaat die in toepassing van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren, werden afgegeven — en thans nog worden, zolang het genoemd decreet nog niet in werking is — wordt door de waterzuiveringsmaatschappijen een afschrift van deze vergunning aan de gemeentebesturen ter informatie overgemaakt. Dit kan de gemeentelijke milieudiensten tevens de mogelijkheid bieden om, samen met de inspectiediensten van de waterzuiveringsmaatschappijen, controles uit te voeren op de naleving van de voorwaarden van de lozingsvergunning.

De aanvragen tot latere wijzigingen van de bestaande lozingsvergunningen, zullen afgehandeld worden volgens de procedure zoals voorzien in het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Vraag nr. 53 van 11 december 1986 van de heer C. DE CLERCQ

Vlaamse Medische Commissie voor de Bokssport — Overleg met Koninklijke Belgische Boksbond

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984 werd de Vlaamse Medische Commissie voor de bokssport opgericht.

De Commissie heeft o.m. tot taak:

- voorlichting te verstrekken aan personen die boksondericht geven en aan verantwoordelijk ken voor training;
- het verstrekken van beleidsadviezen met betrekking tot een optimale preventie en begeleiding en dit zowel op eigen initiatief als op vraag van de Vlaamse Executieve.

1. Mag ik vernemen op welke wijze de Vlaamse Medische Commissie van Koninklijke Boksbond bij de toepassing van het besluit van 7 november 1984 van de Vlaamse Executieve wordt betrokken?
2. Of met het oog op het bekomen van het getuigschrift van leraar of verzorger in de bokssport het niet aangewezen is deze kandidaten te verplichten de cursus van de Vlaamse Medische Commissie te volgen.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat bij besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984 inderdaad een Vlaamse Medische Commissie

voor de Bokssport werd opgericht, met o.m. als taak voorlichting te verstrekken aan personen die boksonderricht geven en aan verantwoordelijken voor training.

De Vlaamse Medische Commissie voor de Bokssport heeft het nuttig geoordeeld daarover overleg te plegen met de Koninklijke Belgische Boksbond.

Ingevolge deze bespreking werd reeds door de sectie Beide Vlaanderen van de Boksbond, een Vlaamse Medische Commissie van de Boksbond opgericht, die het initiatief nam om in oktober 1986 van wal te steken met een opleidingscursus.

De ondervinding zal moeten uitwijzen of het verplichtend maken van deze opleiding al dan niet zinvol is.

J. PEDE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 66
(zitting 1985-1986)
van 20 maart 1986
van mevrouw M. VOGELS

Bosgebied Zalfen-Malle — Betwistbare bouwvergunning en bouwovertreding

Op 11 december 1985 werd (ter correctie van een eerder toegekende vergunning op 17 juli 1985) aan een bosbedrijf met maatschappelijke zetel te Lier, een bouwvergunning (1985/15 1-234.779 (I)/C) uitgereikt voor het bouwen van een exploitatiegebouw met toezichterswoning en dit op een perceel bosgebied, gelegen te Zalfen-Oostmalle, sectie C nr. 998.

Op basis van nagenoeg dezelfde plannen echter werd reeds tweemaal vóór 1985 een vergunning aangevraagd die respectievelijk op 17 december 1980 en 21 september 1983 werd geweigerd. Deze beide weigeringen steunden op een uitvoerig ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, die zijn weigering steunde op :

- aanvrager is geen voldoende omvangrijk bosbedrijf; beantwoordt niet aan de minimumeis, nl. een oppervlakte van 150 ha zeer produktieve houtsoorten. De huidige eigendom van de aanvrager bedraagt 153 ha 49 a 85 ca, doch slechts een deel hiervan is bosgrond. Dit blijkt duidelijk uit de omschrijvingen vermeld op de aankoopakten van de verschillende percelen en uit het feit dat minstens 11 landbouwers landbouwgrond pachten op dit gebied. Wat overblijft aan bosgebied kan bezwaarlijk als zeer produktieve houtsoort worden omschreven;
- de geplande woning kan niet als opzichterswoning aanzien worden. Het in hogergenoemde bouwtoelating vergunde exploitatiegebouw meet ongeveer 90 m², de zogenaamde toezichterswoning 285,75 m². Dit mag op zijn minst een wanverhouding genoemd worden.

Hogergenoemde bouwheer is nu begonnen met de uitvoering der werken met betrekking tot de con-

structies in kwestie. De bouwwerken werden echter aangevat op de plaats van de eerste bouwvergunning (1985/101 dd. 17 juli 1985), wat formeel in strijd is met het dwingend advies van de gemachtigde ambtenaar. Inderdaad, dit dwingend advies luidt : „ Gunstig onder de voorwaarde dat de bostoezichterswoning en het exploitatiegebouw dienen opgericht te worden in het bosgebied volgens het gewestplan Turnhout. De huidige inplanting voorzien in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied is niet aanvaardbaar.” De bevoegde diensten van stedenbouw werden ingelicht over deze overtreding.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Op welke grond werd aan hogergenoemde aanvrager op 11 december 1985 een bouwvergunning uitgereikt voor het oprichten van een exploitatiegebouw en bijbehorende toezichterswoning in het bosgebied Zalfen-Malle, niettegenstaande deze vergunning voordien tot tweemaal toe geweigerd was en de grond van zaak, t.t.z. noch de plannen van de aanvrager, noch zijn erkenningsvoorwaarden als bosbouwer essentieel gewijzigd zijn?
2. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de bij de bevoegde ambtenaar ingediende klacht voor niet-naleving van de vergunningsvoorwaarden, zoals omschreven in de bouwvergunning (1985/151-234.779 (I)/C)?

Antwoord

In antwoord op haar vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

1. Het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar werd uitgebracht na een advies van het Bestuur van Waters en Bossen.
2. Het administratief dossier werd op 22 juli 1986 overgemaakt aan de Raad van State met memorie van antwoord, ten gevolge van het verzoekschrift d.d. 12 februari 1986 van het Aktiecomitee Red de Voorkempen. De uitspraak van dit hoog rechtscollege dient thans afgewacht.

Vraag nr. 71
(zitting 1985-1986)
van 25 maart 1986
van de heer A. DE BEUL

Regionale Commissie van Advies — Hernieuwing en samenstelling

De regionale commissies van advies zijn dringend aan vernieuwing toe. Deze vernieuwing is niet alleen noodzakelijk omdat de mandaatperioden zijn overschreden — in de provincie Antwerpen is men reeds meer dan een half jaar niet meer wettelijk samengesteld — maar ook omdat op inhoudelijk vlak de opdracht moet geherdefinieerd worden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het probleem van de mandaatverstrijking in de regionale commissies van advies u bekend? Wanneer zal de noodzakelijke hersamenstelling gebeuren?

2. Hoeveel leden van de publieke en privé-sector, uitgesplitst per provincie, werden niet meer vervangen tijdens de laatste mandaatperiode?
3. Hoeveel leden hebben gedurende meer dan een jaar, de vergaderingen van de regionale commissie, uitgesplitst per provincie niet meer bijgewoond? Meent u niet dat een langdurige afwezigheid, automatisch de schrapping van dat lid en de vervanging door een ander lid moet inhouden?
4. De huidige samenstelling in openbare en privé-sector is het voorwerp geweest van heel wat kritiek. Belangenvermenging en ondeskundigheid zijn hierin de meest in het oog springend. Welke wijzigingen voorziet u in de samenstelling van deze commissies, opdat de deskundigheid bij de beoordeling van de dossiers zal gewaarborgd worden?
5. Bij de openbare sector werd een deel van de mandaten voorbehouden aan de politieke partijen. Welke verdeelsleutel zal gehandhaafd worden? Welke voorwaarden worden aan het politieke personeel gevraagd?
6. In 't verleden was het zo dat de vertegenwoordigers van de politieke partijen moesten behoren tot het schepencollege, de Bestendige Deputatie of een mandaat hebben in het nationale parlement. Meent u niet dat ook gemeenteraadsleden moeten kunnen deel uitmaken van de regionale commissies?

Aanvullend antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid thans een antwoord te verstrekken.

1. Het probleem van de hersamenstelling van de Regionale Commissies van Advies is mij bekend. De procedure daartoe zal eerstdaags beëindigd worden.
2. Het aantal leden per provincie dat niet meer vervangen werd tijdens de laatste mandaatsperiode

	Verdwenen	Vervangen	Niet vervangen
Antwerpen	3	—	3
Brabant	—	—	—
Limburg	1	—	1
Oost-Vlaanderen		2	3
West-Vlaanderen	3	3	—

3. Het aantal leden dat gedurende meer dan een jaar de vergaderingen niet meer bijwoonden

	Ontbraken
Antwerpen	4
Brabant	23
Limburg	11
Oost-Vlaanderen	14
West-Vlaanderen	4

Bij de wijziging van het reglement van orde van de commissies zal een mogelijkheid tot **sanctionering** van ongewettigde afwezigheid worden voorzien.

4. De samenstelling van de Commissies van Advies wordt geregeld door artikel 7 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedebouw. Een wijziging van de samenstelling kan derhalve slechts bij decreet gebeuren.
5. Zoals in het verleden zal de verdeling van de mandaten van de leden uit de openbare sector gebeuren bij toepassing van de regel **D'Hondt**. Het komt de politieke partijen toe hun ter zake bevoegde kandidaten voor te dragen.
6. Artikel 7 van de wet van 29 maart 1962 bepaalt dat de helft van de leden der commissie, is samengesteld uit afgevaardigden van de Regering, uit leden van de Bestendige Deputaties, uit leden van de Raden van Beheer van verenigingen van gemeenten indien er in de streek bestaan, en uit leden van de Schepencolleges uit de streek.

De mogelijkheid tot het opnemen van gemeenteraadsleden in de Commissies dient derhalve eveneens bij decreet geregeld te worden.

Vraag nr. 76
(zitting 1985-1986)
van 28 maart 1986
van mevrouw M. VOGELS

Modelbouwverordening boomkappingen — Stand van zaken

Begin 1985 werd door het kabinet van Ruimtelijke Ordening een modelbouwvergunning met betrekking tot het kappen uitgewerkt en voorgesteld aan de gemeenten. Verschillende gemeenten zijn toen op de suggestie ingegaan en hebben deze bouwverordening in hun gemeente besproken, aangepast en goedgekeurd.

Nu blijkt dat één jaar na het kabinetsinitiatief nog steeds geen enkele bouwverordening door de Minister werd ondertekend, alhoewel de administratieve procedure voor de meeste aanvragen reeds lang afgerond is.

Kan de geachte Minister mij een antwoord verstrekken op de volgende vragen.

1. Hoeveel bouwverordeningen met betrekking tot het kappen werden er op dit moment ingediend door de gemeenten?
2. Waarom worden deze verordeningen niet behandeld of ondertekend door de geachte Minister?

Antwoord

In antwoord op haar vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat er tot heden 34 bouwverordeningen met betrekking tot het kappen werden ingediend, waarvan twee werden goedgekeurd.

Na het kenbaar maken van een model van goedgekeurde bouwverordening, hebben zich evenwel problemen gesteld bij het behandelen van een aantal dossiers, gezien veel gemeentebesturen enkel de uitgewerkte tekst hebben overgenomen, maar nagelaten hebben het dossier te vervolledigen met o.m. een plan. Vandaar dat veel dossiers, na onderzoek voor aanpassing moesten teruggezonden worden.

Als tweede punt van vertraging moet ik het geachte lid wijzen op het niet aan de omvang van het werk aangepast personeelskader van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu en meer nog op de onvolledige bezetting van dit ontoereikend kader. Evenwel heb ik van de administratie de verzekering gekregen dat na reorganisatie van de bevoegde dienst de dossiers met voor goedkeuring vatbare bouwverordeningen mij zo spoedig mogelijk zullen worden voorgelegd.

Vraag nr. 81
(zitting 1985-1986)
van 14 april 1986

van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Model gemeentelijke bouwverordening inzake beplantingen — Aantal goedgekeurde door Vlaamse Executieve

Op 19 december 1984 keurde de Vlaamse Executieve een model van gemeentelijke bouwverordening met betrekking tot de beplantingen goed evenals een besluit tot aanvulling, voor het Vlaamse Gewest, van het ministerieel besluit van 6 februari 1971 tot vaststelling van de samenstelling van het dossier van de aanvraag om bouwvergunning.

Op 28 januari 1985 werd elk College van Burgemeester en Schepenen in het Vlaamse Gewest in kennis gesteld van het model van bouwverordening en in het Staatsblad van 9 mei 1985 verscheen het besluit tot aanvulling van voornoemd ministerieel besluit van 6 februari 1971.

Een gemeentelijke bouwverordening met betrekking tot de beplantingen die onder meer de vernieling van bestaande beplantingen kan beletten en onaangepaste beplantingen kan tegengaan is een nuttig instrument voor onze gemeenten en zeer zeker niet onbelangrijk.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen hoeveel gemeentelijke bouwverordeningen met betrekking tot de beplantingen er sinds 28 januari 1985 per provincie, na advies van de Bestendige Deputatie, aan de goedkeuring van de Vlaamse Executieve werden voorgelegd en hoeveel er werden goedgekeurd.

Antwoord

In antwoord op haar vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat slechts twee gemeentelijke bouwverordeningen met betrekking tot de beplanting sinds 28 januari 1985 werden goedgekeurd nl. 1 voor de provincie Antwerpen en 1 voor de provincie Oost-Vlaanderen.

Na het verschijnen van het model van gemeentelijke bouwverordening met betrekking tot de beplanting

zijn er wel veel moeilijkheden geweest omdat veel gemeentebesturen enkel de uitgewerkte tekst hebben overgenomen, maar nagelaten hebben het dossier te vervolledigen met o.m. een plan. Vandaar dat veel dossiers, na onderzoek voor aanpassing moesten teruggezonden worden.

Vraag nr. 96
(zitting 1985-1986)
van 13 mei 1986
van de heer F. PIOT

Planschade — Aantal dagvaardingen, bedragen en criteria

Het is een algemeen bekend feit dat de Vlaamse Gemeenschap (en het Vlaamse Gewest) ettelijke malen door eigenaars van bouwgronden werden gedagvaard voor de burgerlijke rechtbanken, op grond van de wetgeving inzake stedenbouw, doch ook op grond van art. 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

Kan de Gemeenschapsminister mededelen hoeveel rechtsgedingen wegens planschade werden ingeleid, en dit per gerechtelijk arrondissement?

Werden er reeds vonnissen geveld in eerste aanleg? Welk is desgevallend het bedrag van de door de rechtbanken toegekende vergoedingen?

Welke criteria worden gevolgd bij de eventuele beslissing om al dan niet beroep aan te tekenen bij hogere gerechtelijke instanties?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen wat volgt.

Per gerechtelijk arrondissement werden volgende aantallen rechtsgedingen wegens planschade ingeleid :

Gerechtelijk arrondissement Brugge	7
Gerechtelijk arrondissement Ieper	3
Gerechtelijk arrondissement Kortrijk	10
Gerechtelijk arrondissement Veurne	30
Gerechtelijk arrondissement Dendermonde	18
Gerechtelijk arrondissement Gent	25
Gerechtelijk arrondissement Oudenaarde	5
Gerechtelijk arrondissement Hasselt	30
Gerechtelijk arrondissement Tongeren	24
Gerechtelijk arrondissement Antwerpen	45
Gerechtelijk arrondissement Mechelen	12
Gerechtelijk arrondissement Turnhout	18
Gerechtelijk arrondissement Leuven	37
Gerechtelijk arrondissement Brussel	156

Nadere gegevens omtrent deze vonnissen worden momenteel door de Administratie opgezocht.

Er dient wel op gewezen dat de Rechtbank te Brussel ook uitspraak doet over vorderingen die andere gedeelten van het land betreffen.

Wat de andere vragen van het geachte lid betreft, verwijs ik naar het antwoord op vraag nr. 55 van de heer R. Van Steenkiste.

Vraag nr. 185
(zitting 1985-1986)
van 2 september 1986
van de heer J. RAMAEKERS

Gemeentelijke bouwverordeningen — Achterstand en goedkeuring

Herhaaldelijk worden gemeenten er toe aangezet meer initiatieven aan de dag te leggen om tot een degelijk beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening te komen. Zo was dit o.a. nog het geval in uw antwoord op de schriftelijke vraag nr. 93 van collega De Beul (Vragen en Antwoorden Vlaamse Raad 17 juni 1986, nr. 10; blz. 376) i.v.m. de visuele reclame.

Ik stel echter vast dat bepaalde steden en gemeenten op dit vlak blijkbaar niet altijd op de efficiënte medewerking van uw administratie kunnen rekenen.

Dit is o.a. het geval met de stad Mechelen wiens stedelijke beplantingsverordening van 8 september 1983 en bouwverordening op de publiciteit van 7 oktober 1985 respectievelijk reeds tweeënehalf jaar en negen maanden bij uw Administratie op goedkeuring wachten.

Deze goedkeuring is onmisbaar aangezien overeenkomstig het Arrest van het Hof van Cassatie van 29 november 1977 (De Gemeente 1979, blz. 134) een gemeentelijke bouwverordening slechts verbindend is na publikatie, bij uittreksel, van het goedkeurend besluit in het Belgisch Staatsblad.

De achterstand voor deze dossiers is zeker niet verantwoord wanneer men weet dat de eerste nagenoeg identiek is met het model van de **Gemeenschapsminister** van Binnenlandse Aangelegenheden, waarvoor een reeks gemeenten in het verleden reeds een goedkeuring heeft bekomen en het tweede slechts werd opgesteld na een bereidwillig advies van uw Administratie.

Graag had ik van de Minister vernomen wat volgt.

1. Hoeveel gemeentelijke bouwverordeningen op goedkeuring wachten en hoelang?
2. Welke de redenen van deze achterstand zijn en in voorkomend geval welke maatregelen getroffen worden om hieraan een einde te stellen?
3. Wanneer beide Mechelse bouwverordeningen kunnen worden goedgekeurd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat betreffende de gemeentelijke bouwverordeningen geen statistieken worden bijgehouden, zodat ik niet kan antwoorden op de precieze vraag hieromtrent gesteld onder het punt 1.

Wel kan ik het geachte lid mededelen dat gelet op een recente reorganisatie mij de verzekering werd gegeven dat de bouwverordeningen van Mechelen mij kortelingen voor beslissing zullen worden voorgelegd.

Vraag nr. 1
van 22 oktober 1986
van de heer J. SLEECKX

Aanleg waterspaarbekken te Rumst — Stopzetting werken

Te Duffel en Rumst meer bepaald op het gehucht Eeckhoven, heeft het departement van Volksgezondheid een waterspaarbekken gepland. De werken werden door de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen bij vonnis (kortgeding) op 2 juli 1986 stilgelegd. Het departement van Volksgezondheid is tegen dit vonnis in beroep gegaan.

Na het jaarlijks verlov van de bouwvakkers werden op 4 augustus 1986 de werken aan het desbetreffende spaarbekken hervat. De aannemers alsmede de bouwheer negeerden het vonnis van de rechter.

Op verzoek van de omwonenden werden de werken door de politiecommissaris van Rumst stilgelegd. Pro-justitia werd opgesteld en aan het Parket van Antwerpen overgemaakt. Op 5 augustus 1986 werden de werken hervat maar ditmaal vonden de omwonenden nergens overheidssteun om de aan gang zijnde werken te doen stopzetten. De politiecommissaris kwam niet meer tussenbeide en de burgemeester trad niet op:

1. omdat volgens het gemeentebestuur de afgegeven bouwvergunning in orde is;
2. omdat de opdrachtgever van deze openbare werken een hogere overheid is namelijk het departement van Volksgezondheid.

Mag ik van de Minister vernemen of de Rumstse burgemeester het verzoek van omwonenden om de illegale werken stil te leggen, mocht negeren en tegen de wet in, de werken mocht laten voortzetten?

Wat is precies de rol van de burgemeester in dergelijke aangelegenheden? Had de burgemeester wettelijke gronden om deze werken niet te laten stopzetten? Zo ja, welke zijn deze?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de burgemeester, als hoofd van de politie — de politiecommissaris heeft de bevoegdheid om bouwovertradingen te beteugelen — de nodige opdrachten kan geven, met inbegrip van **zegellegging** en bekrachtiging van de stopzetting van de werken.

Dit houdt in dat de burgemeester eveneens een **appreciatiebevoegdheid** heeft en derhalve kan oordelen dat het **vbv.** geen overtreding betreft of dat een optreden niet opportuun is. De verantwoordelijkheid betreffende deze houding ligt dan uiteraard bij de burgemeester.

Volledigheidshalve kan ik het geachte lid mededelen dat de bouwwerken werden vergund op 13 september 1984.

Vraag nr. 6
van 30 oktober 1986
van de heer Y. OTTENBOURGH

Omvorming conciërgerie Kasteel Steenokkerzeel in clubhuis — Vergunning AROL

Vanaf 1 augustus 1985 werd de kasteelwoning aan de Steenwagenstraat 11 te Steenokkerzeek (voorheen Melsbroek) ingericht en gebruikt als clubhuis met bar en cafetaria en als technisch en administratief centrum van een golfclub.

Voorheen werd het hogervermelde gebouw gebruikt als woning. De wijziging in gebruik (van woning tot clubhuis en centrum van een sportclub) heeft een ruimtelijke weerslag in de vorm van toenemende verkeersdrukte en bijkomend parkeren op de aanpalende openbare wegen.

Gelet op het decreet van 28 juni 1984 en op de uitvoeringsbesluiten ervan, alsook op het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1984 ben ik van mening dat voor de wijziging die zich heeft voorgedaan in het gebruik van bovenvermeld gebouw een vergunning noodzakelijk is.

Heeft de Administratie van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu voor deze een vergunning afgegeven?

Zo niet, welke stappen zal de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening ondernemen opdat in deze aangelegenheid de onwettelijke toestand zou worden beëindigd.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat mij nog geen aanvraag tot gebruikswijziging voor de conciërgerie van het Rasteel te Steenokkerzeel voor advies werd voorgelegd.

Wat het laatste punt van zijn vraag betreft kan ik het geachte lid mededelen dat door de politie van Steenokkerzeel op 14 oktober 1986 proces-verbaal werd opgesteld o.m. tegen een gewijzigd gebruik van kwestieus gebouw.

Vraag nr. 8
van 31 oktober 1986
van mevrouw M. VOGELS

Toepassing artikel 23, 1° KB van 28 december 1972 — Interpretatie begrip „ grote wegen ”

In het KB d.d. 28 december 1972, dat de toepassing van de gewestplannen regelt, is in artikel 23, 1° (de „ opvulregel “) voorzien dat „ bij uitzondering bouwwerken kunnen worden toegestaan voor zover de grond gelegen is binnen een huizengroep” en dat „deze mogelijkheid niet geldt voor gronden die langs grote wegen gelegen zijn”. In het KB d.d. 13 december 1978 werd enerzijds het toch duidelijke begrip „ huizengroep” verduidelijkt — in feite versoepeld — door de afstandsregel van 70 m in te voeren — ook als het gaat om verspreide bebouwing — en werd anderzijds de niet-toepasbaarheid van de beruchte „ opvulregel” (langs „ grote wegen” opgeheven).

Alhoewel de Raad van State naar aanleiding van het arrest Eikendael duidelijk stelde dat het KB d.d. 13 december 1978 niet kan worden toegepast op gewestplannen die vóór die datum openbaar werden gemaakt, wordt nog steeds — volgens het principe dat de uitzondering de algemene regel wordt — „opgevuld” langs belangrijke wegen, zelfs langs expresswegen met 2 x 2 rijstroken.

Het is duidelijk dat dergelijk beleid niet alleen vanuit het oogpunt van ruimtelijke ordening totaal onaanvaardbaar is en de gewestplannen ongeloofwaardig maakt, doch ook, en vooral, vanuit het oogpunt van verkeersveiligheid onverantwoordelijk.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Welke normen worden door uw administratie gehanteerd voor het begrip „ grote wegen”, zoals voorzien in artikel 23, 1°, van het KB d.d. 28 december 1972, dat gezien het arrest Eikendael, voor wellicht alle gewestplannen in Vlaanderen van toepassing is?
2. Wordt in het kader van de toepassing van artikel 23, 1°, door uw administratie naast de vraag omtrent de bouwlijn, ook advies ingewonnen omtrent de wenselijkheid — vanuit het oogpunt van de verkeersveiligheid — een bij komende toegang toe te staan en dit zowel bij het bestuur dat het beheer van de weg als bij het bestuur dat het verkeer langs de weg onder zijn verantwoordelijkheid heeft?
3. Meent de Minister niet dat het noodzakelijk is, zowel vanuit het oogpunt van de geloofwaardigheid omtrent een beleid op basis van gewestplannen als vanuit het oogpunt van verkeersveiligheid, deze uitzonderingsregel tot zijn ware proporties terug te brengen, eerder dan als algemene regel toe te passen?
4. Meent de Minister niet dat het wenselijk ware AROL alsmede de provinciale directies te wijzen op het bestaan van het arrest Eikendael en aan AROL dringend richtlijnen te geven omtrent het begrip „grote wegen” waar geen opvulregel geldt en omtrent de te volgen procedure ten einde de bevoegde besturen inzake de verkeersveiligheid niet voor voldongen feiten te plaatsen?

Antwoord

Ingevolge de parlementaire vraag nr. 8 d.d. 31 oktober 1986 heb ik de eer het geachte lid over de verschillende punten het volgende mee te delen.

1. Bij de toepassing van art. 23 le van het KB 28.12.72 worden geen algemeen geldende normen gehanteerd voor het begrip „grote wegen”. Elke aanvraag wordt afzonderlijk beoordeeld door de bevoegde administratie.
2. Enkel het advies van de betrokken administratie over de bebouwing langs grote wegen is in de wet op de RO voorzien (art. 47).

Het aspect van de verkeersveiligheid in haar relatie tot de Ruimtelijke Ordening behoort inherent tot de beoordelingscriteria van bouw- en verkavelingsaanvragen in het algemeen. Hierover wordt geen advies gevraagd aan het bestuur van het verkeer.

3. Het standpunt van het geachte lid kan ik delen. Art. 23 le is en blijft een uitzonderingsartikel. Het aspect verkeersveiligheid is mede bepalend voor de toepassing ervan. Het betreft hier echter steeds gevallen waarbij reeds bebouwing aanwezig is en derhalve al een conflictsituatie kan bestaan tussen de verkeersfunctie van de weg en de verblijfsfunctie langs de weg. Er wordt naar gestreefd de conflictsituatie niet te vergroten.
4. Over de gevolgen van het arrest Eikendael bij de toepassing van het KB 28.12.1972 zijn algemene richtlijnen bekend bij de provinciale directies van AROL. Wat de „grote wegen” betreft stelde de oorspronkelijke toelichting bij het KB 28.12.72 dat de beoordeling een feitenkwesitie is, gesteund op stedenbouwkundige criteria waaronder de functie van de weg en de verkeersintensiteit. Dit laatste kon niet mathematisch exact uitgedrukt worden. Als richtnorm werd slechts vermeld 2000 vtg/dag in een landelijke streek. Nieuwe richtlijnen over het begrip „grote wegen” voor toepassing van art. 23 le worden thans niet overwogen.

De onderlinge afstemming op het vlak van verkeersveiligheid, tussen de Ruimtelijke Ordening en de verkeersreglementering stelt zich immers niet alleen ten aanzien van de beperkte bebouwing die wordt toegestaan op basis van een uitzonderingsartikel.

Andere situaties zijn legio o.a. verkeerswegen in bebouwde kom, reglementering woonerven, verkeerscirculatie in steden, veldwegen.. .

Verkeersveiligheid is geen exclusieve bevoegdheid. Een interdisciplinaire aanpak is vereist. Verkeersveiligheid en -leefbaarheid kan niet door éézijdige maatregelen bekomen worden. Wegeninrichting, verkeerscirculatie, verkeersreglementering en Ruimtelijke Ordening dienen samen aangepakt.

Tot op heden blijkt dat de algemene reglementering en normering inzake verkeerswegen en hun veiligheid niet bij machte zijn rekening te houden met de ruimtelijke verscheidenheid.

Vraag nr. 12
van 6 november 1986
van de heer A. DE BEUL

Vegetatiewijzigingen — Uitvoeringsbesluiten art. 44, § 1,4

Artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende argumentatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, duidt de vergunningsplichtige activiteiten aan. Voor de bescherming van ecologisch waardevolle gebieden, reservaat- en natuurgebieden biedt artikel 44 niet voldoende bescherming. Punt 4 van art. 44, § 1 stelt dat voor ontginningen of vegetatiewijziging van heiden en venen een vergunning noodzakelijk is. Nochtans kan voor „enig ander gebied waarvoor de bescherming noodzakelijk geacht wordt door de Koning” een vergunning worden gevraagd.

De Vlaamse Executieve, in casu de Gemeenschapsminister bevoegd voor ruimtelijke ordening, kan de gebieden aanduiden waarvoor een vergunning voor vegetatiewijziging noodzakelijk is.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd door uw administratie of uw kabinet reeds een ontwerp uitvoeringsbesluit betreffende de gebieden waar een vergunning voor vegetatiewijziging nodig is, opgemaakt?
2. Meent u niet dat een uitvoeringsbesluit voor het vergunningsplichtig maken van vegetatiewijziging in natuur-, reservaatgebieden en andere groengebieden, meer dan noodzakelijk is? Wanneer voorziet u de publikatie van dit uitvoeringsbesluit?
3. Kan een gemeente in een bouwverordening vegetatiewijziging vergunningsplichtig maken?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag heb ik de eer mede te delen dat er tot dusver geen ontwerpbesluit werd voorbereid, ter uitvoering van artikel 44 § 1. punt 4 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedenbouw, om gebieden aan te duiden waarvan de bescherming noodzakelijk werd geacht door de Executieve.

Ook thans wordt zulk uitvoeringsbesluit niet prioritair geacht omdat, zoals in het Regeerakkoord van 24 november 1985 werd gesteld, de wetgeving zal hervormd worden en een beleidsplan zal worden voorbereid met onder meer als doel de open ruimten te vrijwaren.

Ik kan het geachte lid evenwel verzekeren dat bij de voorbereiding van deze beleidspunten van de Vlaamse Regering, nauwgezet zal worden nagegaan welke voorzieningen meest aangewezen zijn om het behoud van de waardevolle vegetatie te kunnen waarborgen.

Wat de mogelijkheid betreft tot het vergunningsplichtig maken van vegetatiewijzigingen verwijs ik naar artikel 59 van de voormelde wet, volgens hetwelk bouwverordeningen slechts betrekking hebben op de beplanting in de omgeving van bouwwerken, installaties en wegen. Bijgevolg kunnen enkel verordeningen opgelegd worden die voldoen aan de in wet gestelde voorwaarden.

Vraag nr. 13
van 12 november 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Vergunningsplicht reliëf- en vegetatiewijziging — Uitvoeringsbesluit

De voorschriften van het KB van 28 december 1972 verlenen een „bescherming” aan bv. Natuurgebieden en Reservaatgebieden. Een buitenstaander zou op grond van dit KB kunnen besluiten dat de gewestplanvoorschriften een vrij sluitende bescherming verlenen aan deze grondgebieden.

„Niets is minder waar” ; aldus de VZW Belgische Natuur- en Vogelreservaten (BNVR).

In de wet op de Ruimtelijke Ordening van 1962 en 1970 worden in artikel 44 de vergunningsplichtige werken en handelingen opgesomd. Tot op heden werden heel wat werken en handelingen, die een regelrechte bedreiging vormen, niet onderworpen aan een vergunning.

De oorzaak hiervan is te zoeken in het uitblijven van één of meerdere uitvoeringsbesluiten van de stedenbouwwetgeving, of in het ontbreken van een duidelijke toelichting.

Zo wordt in lid 2 van § 1.1 van artikel 44 een „aanzienlijke reliëfwijziging” als als vergunningsplichtig aangegeven. Alles draait hier dus rond de term „aanzienlijk”.

Ondanks de voorschriften van de gewestplannen kan door een ontoereikende vergunningsplicht, ondanks het aangeven van de strengst mogelijke beschermingscategorie bv. Reservaatgebied niet bekomen worden dat de bestemmingsplannen een afdoende passieve planologische beveiliging geven voor deze kwetsbare gebieden.

Tot nog toe werd evenmin een uitvoeringsbesluit genomen om vegetatiewijziging in b.v. Natuur- en Reservaatgebieden vergunningsplichtig te maken.

De BNVR dringt dan ook aan om dringend een uitvoeringsbesluit te nemen waardoor de bescherming van de natuurwaarden een stuk effectiever moet worden. De BNVR wijst er tevens op dat de Vlaamse Hoge Raad voor het Natuurbehoud deze vergunningsplicht in haar prioriteitennota heeft opgenomen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. hoe hij op bovenstaande klachten én wensen van het BNVR meent te moeten reageren;
2. welke stappen, en op welke termijn hij zal nemen om een uitvoeringsbesluit uit te vaardigen om reliëf- en vegetatiewijziging in Natuur- en Reservaatgebieden, vergunningsplichtig te maken ;
3. welke andere werken en handelingen moeten volgens hem nog in dit(deze) uitvoeringsbesluit(en) worden opgenomen?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag heb ik de eer mede te delen dat ik de beveiliging van natuur- en reservaatgebieden beschouw als een zeer belangrijke taak van het openruimtebeleid.

Ik ben akkoord dat een bijsturing van het beleid gewenst is om deze gevoelige gebieden te beschermen bij ingrepen zoals reliëf- en vegetatiewijziging.

Omtrent de stappen die hiertoe genomen worden verwijst ik naar mijn antwoord op de parlementaire vraag nr. 12 van 6 november 1986 van de heer A. De Beul.

Vraag nr. 18 van 18 november 1986 van mevrouw M. VOGELS

Natuur- en reservaatgebieden — Beschermende maatregelen

De voorziene bestemmingen op het gewestplan, die gericht zijn op de bescherming van de natuurwaarden, zoals de natuurgebieden, de reservaatgebieden en ecologisch waardevolle gebieden, bieden een onvoldoende bescherming voor het behoud van deze waarden.

Tot op heden werden heel wat werken en handelingen, die een bedreiging vormen, niet onderworpen aan een vergunning. De oorzaak hiervan is te zoeken in het uitblijven van een of meerdere uitvoeringsbesluiten van de stedenbouwwetgeving, of in het ontbreken van een duidelijke toelichting.

Twee punten van artikel 44 uit de wet op de Ruimtelijke Ordening van 1962 en 1970 zijn hier van uitzonderlijk belang :

punt 2 : ontbossen, het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen en

punt 4: ontginnen, of de vegetatie wijzigen van heiden of venen, alsmede van enig ander gebied waarvan de bescherming noodzakelijk geacht wordt door de Koning (lees Executieve).

Slechts werken die de bodem aanmerkelijk veranderen worden vergunningsplichtig geacht. Hierbij draait alles rond het begrip „aanmerkelijk”. In bepaalde beleidsdocumenten wordt als richtnorm een ophoging of verlaging van 50 cm vermeld. Ook in bepaalde vonnissen en arresten wordt deze norm gebruikt. Nergens wordt een onderscheid gemaakt naar de verschillende bestemmingen van plannen van aanleg. Vermits de natuurwaarde van een gebied vaak bepaald wordt door de specifieke plaatselijke toestand (denk maar aan de waterrijke gebieden, sommige beekvalleien) is iedere vorm van reliëf- en vegetatiewijziging een potentiële bedreiging van het gebied. Het is dan ook gewenst dat voor alle ecologisch belangrijke gebieden iedere reliëf- of vegetatiewijziging aan een vergunning wordt onderworpen.

Meent de geachte Minister niet dat er dringend maatregelen moeten getroffen worden om de zogenaamde N- en R-gebieden meer afdoend te beschermen? Welke maatregelen denkt hij hiertoe te nemen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te verwijzen naar mijn antwoorden op de vragen nr. 12 van 6 november 1986 van de heer A. De Beul en nr. 13 van 12 november 1986 van de heer L. Vanvelthoven waar een analoge problematiek aan bod kwam.

Over de 25 Vlaamse gewestplannen verdeeld beschikken we over 21.397,6 ha groengebieden, 76.834 ha natuurgebieden, 15.177 ha natuurreservaat en over 38.785 ha bosgebied.

Vraag nr. 22
van 24 november 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Artikel 44 van de Wet op de Stedebouw — Uitvoeringsbesluit inzake vergunningsplichtige handelingen

De VZW Belgische Natuur- en Vogelreservaten (BNVR) dringt reeds enige tijd aan op een uitvoeringsbesluit om de bescherming van de natuurwaarden een stuk effectiever te maken. Reliëf- en vegetatiewijziging in de natuur- en reservaatgebieden moeten alsoo vergunningsplichtig worden gemaakt.

De BNVR wijst er tevens op dat de Vlaamse Hoge Raad voor het Natuurbehoud deze vergunningsplicht in haar prioriteitennota heeft opgenomen.

De Natuurbeschermingsactie Limburg vzw (NAL) sluit zich hierbij aan maar gaat meteen nog een stap verder.

Niet alleen de definitieve wijziging van reliëf en vegetatie, ook de wijziging van de freatische waterspiegel, het graven en ruimen van greppels, grachten en beken, drainagewerken, het kappen van houtwallen, — kanten en hagen —, het verharderen van wegen en paden... zouden vergunningsplichtig moeten gesteld worden.

Raderend in artikel 44 van de Wet op de Stedebouw kan volgens de NAL een uitvoeringsbesluit worden genomen dat de boven aangehaalde werkzaamheden en handelingen vergunningsplichtig stelt.

Graag verneem ik van de Gemeenschapsminister:

1. hoe hij op het voorstel van de Natuurbeschermingsactie Limburg meent te moeten reageren en hoe hij tegenover een uitvoeringsbesluit inzake deze vergunningsplicht staat ;
2. of, en voor welke preciese handelingen, een vergunningsplicht kan en zal worden ingesteld en voor wanneer?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te verwijzen naar mijn antwoorden op de vragen nr. 13 van 12 november jl. door hemzelf en nr. 12 van 6 november jl. van de heer A. De Beul.

Vraag ir. 23
van 25 november 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gebruikswijziging van gebouwen — Maatregelen

Gelet op het decreet van 28 juni 1984, op het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1984, op het uitvoeringsbesluit van het decreet van 28 juni 1984 is voor de gebruikswijziging van een gebouw een vergunning noodzakelijk krachtens de in artikel 44, § 1 punt 7 van de wet van 29 maart 1962 gestelde regelen.

Een dergelijke gebruikswijziging deed zich volgens sommigen voor in het gebouw gelegen Steenwagenstraat 11 te Steenokkerzeel (voorheen Melsbroek). Tot 31 juli 1985 werd dit gebouw uitsluitend als woning gebruikt. Vanaf 1 augustus 1985 werd hetzelfde gebouw in gebruik genomen als clubhuis met bar en cafetaria en als administratief en technisch centrum van een golfclub.

De Werkgroep Leefmilieu en Verkeersveiligheid-Melsbroek diende op 13 oktober 1986 bij de gemeente en bij de Administratie voor de Ruimtelijke Ordening (AROL) een klacht in tegen de bestemmingswijziging van dit gebouw.

Tot op heden blijkt nog geen vergunning afgegeven te zijn aan de VZW Brabantse Golf die dit gebouw huurt. AROL antwoordt dat de zaak „op een passende wijze” zal worden onderzocht.

Wij stellen echter vast dat de overheidsinstanties in gebreke blijven. Noch de gemeente, noch AROL hebben daadwerkelijk stappen ondernomen. AROL — (Leuven) zou zelfs niet ter plaatse zijn geweest wegens „ gebrek aan vervoer”, zo wordt gemeld.

Deze klacht van de Werkgroep Leefmilieu en Verkeersveiligheid-Melsbroek wordt m.i. niet met de nodige ernst behandeld.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister:

1. of hij deze gang van zaken kan bevestigen;
2. hoe hij dit gebrekkige optreden en deze lakse behandeling van een klacht door de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu kan verklaren;
3. welke maatregelen hij zal treffen om deze klacht spoedig en met de nodige ernst te laten onderzoeken;
4. of een „staking van gebruik” zal worden opgelegd?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag heb ik de eer mede te delen dat de voorgestelde gang van zaken niet met de feiten overeenkomt.

Het blijkt immers dat, zodra de telefonische klacht van de Werkgroep Leefmilieu en Verkeersveiligheid — Melsbroek schriftelijk werd bevestigd, mijn Bestuur van Ruimtelijke Ordening een onderzoek is begonnen en op 18 november 1986 ter plaatse de nodige vaststellingen heeft gedaan. Van dit onderzoek werd een verslag opgemaakt. De inhoud van dit verslag mag niet meegedeeld worden.

Naar ik verneem werd een aanvraag tot gebruikswijziging ingediend bij de gemeente. Pas wanneer deze aanvraag aan mijn Bestuur voor Ruimtelijke Ordening voor advies wordt overgelegd zal aan de hand van een dossier, waaraan voorvermeld verslag wordt toegevoegd, een definitieve beslissing worden genomen.

Vraag nr. 24
van 26 november 1986
van mevrouw M. VOGELS

Grindproblematiek in het Maasland — Beleidsvisie

De Raad van State vernietigde bij arrest van 3 juli 1986 een deel van het gewestplan Limburgs Maasland, meer bepaald te Kessenich, gemeente Kinrooi. Wegens onvoldoende gemotiveerde afwijking op adviezen werd het natuurreservaat „ Vijverbroek”, het landschappelijk waardevol landbouwgebied, het agrarisch gebied met ecologische waarde, alle gelegen rond het dorp Kessenich, als gewestplanvoorziening opgeheven. De eisers in deze procedure, lokale grindgroeve-uitbaters, repliceerden reeds met een bouw-aanvraag tot realisatie van hun plannen: het leegbaggeren van de gebieden waarvan de bestemming werd vernietigd.

Bij vastlegging van het gewestplan werd uitgegaan van een totale jaarlijkse produktie van 10,5 miljoen ton grind. Uit cijfers van de GOM-Limburg blijkt dat in de jaren 1981, 1982, 1983 en 1984 slechts 25,8 miljoen ton grind werd geproduceerd, waar het gewestplan voor deze periode uitging van 42 miljoen ton. Over een periode van vier jaar werd 16,2 miljoen ton minder geproduceerd dan werd aangenomen bij gewestplanvastlegging, hetgeen overeenkomst met 100 niet-ontgrinde hectaren.

Het gewestplan voorzag dat grindbedrijven vanaf 1987 in de reservegrindgebieden terecht kunnen. De GOM-Limburg heeft reeds een onteigeningsscenario klaar voor het aansnijden van de reservegebieden.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Wordt er een werkgroep opgericht die de grind-situatie in het Maasland opnieuw zal onderzoeken?
2. Hoe dient opnieuw een bestemming te worden gegeven aan de door de Raad van State vernietigde gebieden? Hoe verloopt de procedure en wordt voorzien in een openbaar onderzoek?
3. Zal het reserve-grindgebied voor de natte winning (Wateringen-Armenbos) effectief opgesteld worden voor de grindbedrijven of wordt hiermee gewacht tot het verslag van de grindwerkgroep is afgeleverd?
4. Gelet op de reeds 100 hectaren uitgespaarde grindgronden op vier produktiejaren en de overbruggingsperiode tot 1987, zijn er reeds aanvragen van bedrijven om toch nog extra-grindterreinen te mogen ontginnen, aansluitend bij de huidige bedrijfsterreinen? Zo ja, waar lokaliseren ze zich en hoe groot is de oppervlakte per project?
5. Kan de administratie vergunningen aan de grindbedrijven weigeren voor de vernietigde bestemmingen te Kessenich, gelet op het arrest van de Raad van State in de zaak Van Den Brande tegen de Vlaamse Executieve van 18 april 1985?

Antwoord

In antwoord op haar vraag heb ik de eer het geachte lid volgende informatie te verstrekken.

1. De Vlaamse Executieve besliste tijdens de vergadering van 3 september de grindcommissie herop te starten in functie van een grondig onderzoek van het arrest van de Raad van State nr. 26.831 van 3.7.1986 betreffende het gewestplan Limburg Maasland.

De voorzitter van deze commissie is de Secretaris-generaal van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Zij bevat verder een vertegenwoordiger van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, van de Administratie voor Economie en Werkgelegenheid, van de provincie Limburg, de GOM-Limburg en de Intercommunale voor Ruimtelijke Ontwikkeling in Limburg (IML).

De natuurverenigingen evenals andere belangengroepen zijn niet vertegenwoordigd in deze commissie.

2. Het advies nr. A.25.949/VII-9-748 van de Raad van State dd. 25.6.1980 van de Staatssecretaris voor de Nederlandse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest bepaalt dat de „administratieve procedure slechts dient herbegonnen vanaf de fase waarin het vormgebrek dat tot de vernietiging heeft aanleiding gegeven, zich heeft voorgedaan. Wat daaraan voorafgaat is immers door dat vormgebrek niet aangetast.”
3. Betreffende de reservegebieden Armenbos-Wateringen worden door de GOM-Limburg onderhandelingen gevoerd om tot een gecoördineerde exploitatie te komen. Tot op heden zijn hieromtrent geen beslissingen genomen.
4. Een aantal grindbedrijven en gemeenten hebben thans projecten in voorbereiding die buiten de op het gewestplan voorziene ontginningsgebieden vallen.

Het betreft zones te Lanaken, Herbricht, Maasmechelen (zone aanleunend bij steenbakkerij Eyben, Dilsen (zone Bichterweerd) en Kinrooi (zowel Vijverbroek als landbouwzone rond Kessenich).
5. De administratie moet deze vergunningen behandelen in functie van artikel 45 van de wet. Zij moet derhalve op basis van de goede plaatselijke Ruimtelijke Ordening deze aanvragen beoordelen.

Vraag nr. 27
van 28 november 1986
van de heer M. GALLE

Varkensvetmesterijen — Exploitatievoorwaarden

Sedert enkele jaren werden in Vlaanderen een paar honderd witloofschuren gebouwd. Met uitzondering van de afvalwaters die voortkomen van het wassen van het witloof is de uitbating ervan geen grote hinder voor de leefomgeving. Thans groeien de mestveestallen en de varkensvetmesterijen als paddestoelen uit de grond en witloofschuren worden met of zonder vergunning tot vee- of varkensstal omgebouwd.

De bodem, het water en de lucht worden in de omgeving van vooral de varkensvetmesterijen sterk verontreinigd en de gemeentebesturen worden door de omwonenden met klachten overspoeld.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Bestaan er voor varkensvetmesterijen criteria als handleiding voor de gemeentebesturen bij de beoordeling van een aanvraag om lozings-, bouwen en uitbatingsvergunning. Zo ja, welke zijn deze criteria?
2. Op welke afstand:
  - a. van de perceelgrenzen;
  - b. van de bebouwde kom mogen varkensvetmesterijen ingepland worden?
3. Mag het College van Burgemeester en Schepenen aan de vergunning de voorwaarde verbinden een vergaarbak te bouwen voor de opvang van de uitwerpselen van de dieren en de verplichting opleggen deze vergaarbak periodiek te ledigen en te ontsmetten?
4. Mag het College van Burgemeester en Schepenen van de bouwheer of uitbater die ons om één van voornoemde vergunningen verzoekt een summier milieurapport vragen en zo op welke rechtsgrond?

N.B. : Deze vraag werd eveneens aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu gesteld.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat Ruimtelijke Ordening alle aanvragen toetst aan de plannen van aanleg die, overeenkomstig artikel 1 van de stedenbouwwet, worden ontworpen zowel uit economisch, sociaal en esthetisch oogpunt als met het doel 's lands natuurschoon ongeschonden te bewaren.

- 1.2. De criteria van Ruimtelijke Ordening om varkensmesterijen te beoordelen zijn in hoofdzaak vastgesteld in de voorschriften bij de diverse plannen van aanleg. De criteria worden nader omschreven in toelichtingsnota's. Omdat een totaal overzicht van alle voorschriften te uitgebreid zou zijn moge ik mij beperken tot de algemene planologische voorschriften en de artikels 78 en 79 van de stedenbouwwet.

De algemene planologische voorschriften werden vastgesteld in het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. De toepassing van deze voorschriften, die bindend en verordenend zijn, worden uiteengezet in een toelichting, doc. 790803 uitgegeven door mijn administratie. Dit document is ook bij de lokale besturen bekend.

Voor het bouwen van nieuwe varkensmesterijen geldt artikel 11 van voornoemd koninklijk besluit. Dit artikel bepaalt dat in de agrarische gebieden zulke bedrijven slechts mogen opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied,

tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. Bij uitbreiding van landbouwbedrijven in agrarische gebieden zijn er geen beperkende afstandregels.

Voor bestaande varkensmesterijen gelegen in een niet agrarisch gebied mag, volgens artikel 22 van hetzelfde besluit, de exploitatie worden voortgezet tot afloop van de exploitatievergunning. Daarna kan, slechts tot maximaal 10 jaar na het inwerkingtreden van het gewestplan, een termijnverlenging worden toegestaan om de exploitanten in staat te stellen hun installaties naar een andere plaats over te brengen.

Andere specifieke voorzieningen voor bestaande bedrijfsgebouwen komen voor in de artikelen 78 en 79 van de stedenbouwwet, het zogenaamde minidecreet. Volgens artikel 78 is in de bosgebieden, groengebieden, parkgebieden en bufferzones van de gewestplannen, bij gebruikswijziging een vergunning vereist overeenkomstig artikel 4 van het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen van 17 juli 1984.

Artikel 79 voorziet de mogelijkheid om aan vergunde bedrijfsgebouwen, die bij het van kracht worden van dit wetsartikel op 9 september 1984, een bestemming hadden in afwijking van de bestemming van het gewestplan, een volumevermeerdering van 100 ten honderd toe te staan, mits de goede Ruimtelijke Ordening er niet door geschaad wordt wat uit de motivering moet blijken.

In lijn met artikel 22, ingevoerd als overgangsmaatregel om aan bestaande hinderlijke bedrijven een voorlopige oplossing te kunnen bieden, kan voor nieuwe varkensmesterijen wegens hun hinderlijkheid voor de omgeving bezwaarlijk een vergunning gegeven worden in toepassing van de voervermelde wetsartikels.

3. Zowel Ruimtelijke Ordening als de lokale besturen kunnen de vergunningen in uitvoering van de wet op de stedenbouw afhankelijk stellen van eisen die steunen op een goede plaatselijke aanleg.
4. Het ministerieel besluit van 6 februari 1971 bepaalt aan welke voorwaarden een dossier moet voldoen om als volledig te worden beschouwd ongerekend de door gemeentelijke verordeningen voorgeschreven bescheiden en gegevens. Daarenboven kan bijkomende informatie steeds gevraagd worden wanneer deze nodig is om de aanvraag te kunnen toetsen aan de ruimtelijke plannen vastgesteld ter realisatie van de doelstellingen van artikel 1 van de stedenbouwwet.

Vraag nr. 28 van 1 december 1986 van de heer E. VANKEIRSBILCK

Het Investeringsfonds — Aantal principiële en vaste beloften van toelage

De datum van inwerkingtreding van het Investeringsfonds werd bij decreet vastgelegd op 1 januari 1988.

Deze nieuwe datum moet de Executieve toelaten enerzijds een voldoende krediet in de begroting in te schrijven om het Investeringsfonds operationeel te maken en anderzijds de hypotheek uit het verleden te lichten. Mag ik de geachte Minister vragen mij uw antwoord te willen verstrekken op volgende vragen.

1. Hoeveel dossiers met vraag om „princiële belofte van betoelaging” zijn op 30.9.1986 nog rechtsgeldig bij het departement aanhangig?

Welk is het globaal bedrag aan toelagen dat aan deze dossiers kan verleend worden?

2. Hoeveel dossiers met vraag „vaste belofte van betoelaging” zijn na aanbesteding of prijsofferte-vraag opnieuw ingediend teneinde de vaste belofte van betoelaging te bekomen?

Welk is het globaal bedrag aan toelagen dat aan deze dossiers kan verleend worden?

3. Aan hoeveel dossiers werd tijdens de eerste drie kwartalen 1986 de principiële belofte voor **betoelaging** verleend en voor welk globaal bedrag aan toelagen?

4. Aan hoeveel dossiers werd tijdens de eerste drie kwartalen 1986 de vaste belofte van betoelaging verleend en voor welk globaal bedrag aan toelagen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Daar de gegevens van mijn Administratie opgesteld werden tot en met 31 oktober 1986, wordt om praktische redenen deze datum in aanmerking genomen i.p.v. 30 september 1986.

1. Ontwerpdossiers op de Administratie toegekomen en waarvoor principiële belofte wordt gevraagd:

6.045 miljoen frank, waarvan tot beloop van 4.573 miljoen frank bundels onder mijn bevoegdheid vallen.

Het globaal bedrag aan toelagen dat aan deze dossiers kan verleend worden is functie van volgende veranderlijken :

- a. van het bedrag aan subsidie van de **aanbestedingsbundels**, d.w.z. werken waarvan de vaste belofte kan opgemaakt worden in 1987;
- b. van het bedrag aan subsidie van de principiële belofte beloofd vanaf 1 januari 1986;
- c. van het bedrag aan subsidie voor de reeds in 1986 goedgekeurde aanbestedingen die slechts begin 1987 kunnen vastgelegd worden;
- d. van het in 1987 vast te leggen bedrag aan subsidie voor eindafrekeningen ;
- e. van het in het begrotingsjaar 1987 voorzien krediet.

Alhoewel niet alle gegevens op heden beschikbaar zijn, kan gesteld worden dat voor ten minste 1.930 miljoen frank principiële beloften gehonoreerd kunnen worden vanaf 1 januari 1986, waarvan ten minste 1.255 miljoen frank onder mijn bevoegdheid vallen.

2. Aanbestedingsbundels, d.w.z. werken waarvoor de vaste belofte kan opgemaakt en gehonoreerd worden :

2.985 miljoen frank, waarvan tot beloop van 2.224 miljoen frank dossiers onder mijn bevoegdheid vallen.

In werkelijkheid is het globaal bedrag werkelijk minder, daar dit bedrag ook functie is van andere veranderlijken (zie 1).

Een gedetailleerd onderzoek van dit probleem laat besluiten dat ten hoogste 20% van dit bedrag mag gehonoreerd worden, wil men de toekomst niet meer hypotheekeren.

3. Vanaf 1.1.86 werd voor 747 miljoen frank dossiers principiële belofte. Daarvan vallen 607 miljoen frank onder mijn bevoegdheid en deze vertegenwoordigen 101 dossiers.
4. Vanaf 1.1.86 werd voor 2.454 miljoen frank dossiers vastgelegd, waarvan tot beloop van 1.657 miljoen frank onder mijn bevoegdheid vallen. (Dit laatste bedrag vertegenwoordigt 358 dossiers).

Vraag nr. 29 van 2 december 1986 van de heer E. VANDEBOSCH

Open ruimten — Behoud van vegetatie en reliëf

Een goed natuurbehoudsbeleid veronderstelt o.m. een goede ruimtelijke ordening die er op gericht is de open ruimten te behouden en de kwaliteit van deze ruimten te vrijwaren.

Enerzijds stelt men vast dat de gewestplannen hoofdzakelijk bescherming bieden tegen bebouwing. Dit is echter een onvoldoende garantie voor het behoud van natuurwaarden in de N- en R-gebieden.

Anderzijds vreest men dat door de toepassing van het mini-decreet deze gewestplannen bij komend nog worden uitgehold.

Mogen wij van u vernemen, mijnheer de Minister:

- welke instrumenten er beschikbaar zijn tot behoud van de vegetatie en het reliëf van deze gebieden;
- of u de invoering van een vergunningsplicht t.o.v. wijzigingen van reliëf en vegetatie kan in overweging nemen;
- op welke wijze de toepassing van het mini-decreet kan gebeuren opdat de natuurgebieden en waardevolle landschappen en/of reservaten zouden worden gevrijwaard.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag heb ik de eer de volgende inlichtingen te verschaffen.

1. In uitvoering van de stede­bouw­wet van 29 maart 1962 is de vergunnings­plicht voor werken en han­delingen volgens artikel 44 § 1 punten 2, 3 en 4, aangevuld met de bouwverordeningen volgens artikel 59 en volgende, het beschikbaar instrument tot behoud van vegetatie en reliëf in N.- en R.-gebieden.

Alle vergunnings­plichtige werken worden getoetst, 1° aan de doelstellingen van de stede­bouw­wet en aan het beleid ten aanzien van de open ruimten, en 2° aan de voorschriften bij de plannen van aanleg.

2. Omtrent de invoering van een bijkomende vergunnings­plicht moge ik verwijzen naar mijn antwoorden op de vragen nr. 12 van 6 november 1986 van de heer A. De Beul en nr. 13 van 12 november 1986 van de heer L. Vanvelthoven.
3. Het mini-decreet heeft een aantal algemene beperkingen, zoals : slechts toepasbaar voor bestaande vergunde gebouwen bij het van kracht worden van het decreet, alleen voor gebieden waar het gewestplan van kracht is, het niet in het gedrang brengen van de goede ruimtelijke ordening en de motiverings­plicht.

Daarnaast bevat het ook mogelijkheden voor een striktere bescherming van N.- en R.-gebieden. Zo werd in uitvoering van artikel 78 door het besluit van de Vlaamse Executieve houdende het vergunnings­plichtig maken van sommige gebruikswijzigen van 17 juli 1984, een vergunnings­plicht ingevoerd voor gebruikswijzigen van de hoofd­functie van alle gebouwen in alle groengebieden.

Ook voorziet het decreet de mogelijkheid om in uitvoering van artikel 79 de gebieden van de gewestplannen te bepalen waarin de voorzieningen tot verbouwen, herbouwen of uitbreiden van gebouwen niet of slechts gedeeltelijk mogen toegepast worden. In dit verband moge ik het geachte lid verwijzen naar mijn antwoord op de vraag nr. 118 van 6 juni 1986 van de heer A. De Beul.

Vraag nr. 36
van 4 december 1986
van de heer M. DESUTTER

Provinciale belastingen onder 500 fr. — Afschaffing of verhoging

Naar ik verneem worden in bepaalde provincies belastingen geïnd voor bedragen die onder de 500 fr. liggen.

Ik denk aan een minimumbelasting van 50 fr. voor tabakslijterijen in Oost-Vlaanderen. Ook 250 fr. voor een gelegenheidsslij terij in Limburg, 100 fr. geldend voor een gans jaar voor reizende slijterijen in Oost-Vlaanderen, 200 fr. voor een hond in Oost-Vlaanderen, 50 fr. of 100 fr. voor een rijwiel respectievelijk in Oost-Vlaanderen en Antwerpen.

Meent u niet dat het zou kunnen aangewezen zijn deze provincies aan te bevelen, deze belastingen ofwel te verhogen, doch wellicht beter af te schaffen daar de fiscale en administratieve verwerking van deze gegevens zeker veel meer kost dan de opbrengst

ervan. Er zijn dus meer personeelskosten dan de belasting opbrengt. Tenzij men deze belasting zou aanzien als een tewerkstellingsprogramma, ware het zeker efficiënter en voor de belastingbetaler voordeliger indien deze afgeschaft werden.

Een belastingsambtenaar deelde mij mede dat het opmaken van de rol der belastings­plichtige, het doorsturen en controleren door de hogere overheid, het versturen van belastingsaanslagen, het innen en boeken der betalingen, zonder rekening te houden met eventuele herinneringen, deurwaarderskosten, enz., minimaal 2.000 fr. per aanslag kost aan de gemeenschap.

Dienen daaruit niet de nodige conclusies te worden getrokken?

Antwoord

Ik onderschrijf het standpunt van het geachte lid volkomen. Hoewel als één der basisprincipes inzake fiscaliteit wordt gesteld dat de besturen verschillende belastingen moeten heffen, teneinde de belastingdruk zo billijk mogelijk te spreiden over de verschillende sectoren en over alle lagen van de bevolking, moeten de bestuurders beseffen dat het innen van de belastingen werk, tijd en geld kost. Ik raad daarom af vele kleine, relatief onbelangrijke belastingen te heffen, waarvan de opbrengst niet in verhouding staat tot het werk dat ervoor moet worden verricht.

Ik neem mij voor de rendabiliteit van sommige belastingen aan een ernstig onderzoek te onderwerpen.

Wat betreft de administratieve kosten van ten minste 2.000 F. per aanslag, die vaststelling laat ik uiteraard voor rekening van wie het beweert.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPS­MINISTER VAN ONDER­WIJS EN VORMING

Vraag nr. 3
van 17 december 1986
van de heer L. LENAERTS

Studietoelagen secundair en hoger onderwijs — Evolutie

Studietoelagen worden door de Vlaamse Gemeenschap toegekend aan leerlingen van het secundair onderwijs en aan studenten van het hoger onderwijs. Inzake deze materie heeft de wetgeving de laatste jaren aanzienlijke wijzigingen ondergaan. De wet van 19 juli 1971 betreffende de toekenning van studietoelagen werd o.a. door verschillende decreten gewijzigd. Teneinde mij een precies idee te vormen over de bovenvermelde materie zou ik graag volgende informatie willen vernemen.

1. De evolutie van het aantal aanvragen evenals de evolutie van het aantal toekenningen sedert het schooljaar 1974-1975 en dit zowel voor de leerlingen van het secundair onderwijs als voor de studenten van het hoger onderwijs, dit voor het arrondissement Sint-Niklaas.
2. Voor diezelfde jaren de budgettaire lasten die deze maatregelen met zich brachten.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag doe ik vooreerst het geachte lid opmerken dat de wet van 19 juli 1971 betreffende de toekenning van studietoelagen tot op heden wat de Vlaamse Gemeenschap betreft niet werd gewijzigd. Wel ondergingen de uitvoeringsbesluiten talrijke wijzigingen.

Vermits de gegevens omtrent de genietters van studietoelagen niet per arrondissement worden bijgehouden is het onmogelijk op de vragen van het geachte lid te antwoorden tenzij men deze manueel zou depouilleren. Dit zou echter veel tijd en mankracht vergen en een zeer ernstige vertraging van de uitbetaling van de studietoelagen tot gevolg hebben.

P. DEPREZ
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN EXTERNE
BETREKKINGEN

Vraag nr. 3
van 2 december 1986
van de heer E. VANDEBOSCH

Waterbeheersingswerken — Vrijwaring ecologisch waardevolle gebieden

In het verleden (en vaak nog steeds) is men niet altijd even zorgvuldig geweest bij het uitwerken van waterbeheersingsconcepten. Dit is bijzonder nefast voor sommige natuur- en reservaatgebieden.

Het voorkomen van waardevolle natuurgebieden hangt in praktijk veelal samen met gebieden met kwel en waterrijkdom van voldoende kwaliteit. Voor het voortbestaan van deze natuurvoorwaarden is het absoluut noodzakelijk dat de waterbeheersing van deze valleigebieden verantwoord (in praktijk dikwijls anders) wordt aangepakt.

Mogen wij van u vernemen, mijnheer de Minister, hoe u de waterbeheersingsproblematiek m.b.t. deze gebieden ziet en op welke manier u meent de natuurwaarden van deze gebieden te kunnen vrijwaren.

Antwoord

Ingevolge de nogal stormachtige ontwikkeling van talrijke infrastructuur (woongebieden, industriegebieden, verkeerswegen, . . .) tijdens de voorbije jaren is het waterafvoerpatroon in het Vlaamse Gewest grondig gewijzigd, zodat talrijke waterlopen niet meer in staat zijn het overtollige water af te voeren zonder schade te veroorzaken. Bij de planning van de noodzakelijke aanpassingswerken aan het hydrografisch net wordt rekening gehouden met de randvoorwaarden van de diverse betrokken sectoren zoals landbouw, natuurbehoud, landschapszorg, waterkwaliteit, het wonen en werken, de recreatie, . . . Niettegenstaande de dichte verweving van meerdere planologische bestemmingen binnen het hydrografisch bekken van één waterloop wordt gestreefd naar het uitwerken van een scenario, waarbij maximaal tegemoet gekomen wordt aan de belangen van de onderscheiden sectoren. Gelet op de soms vrij tegenstrijdige randvoorwaarden van b.v. enerzijds sommige ecologische waardevolle gebieden, die voordeel kunnen halen uit

waterrijkdom, en van anderzijds woongebieden of landbouwgebieden, waar wateroverlast niet of minder frequent kan aanvaard worden, is het mogelijk dat het uiteindelijk weerhouden compromis niet alle sectoren bevredigt. Het is aldus ook mogelijk dat, wanneer de respectieve belangen uiterst waardevol zijn, en slechts een oplossing kan gevonden worden via een lokaal gedifferentieerde waterbeheersing, hetgeen meestal zal aanleiding geven tot supplementaire investeringen.

Vraag nr. 4
van 3 december 1986
van de heer A. VANHAVERBEKE

Uitgaven voor oprichting, instandhouding en activiteit van bibliotheken — Overzicht per departement en parastatalen

A. Eensdeels voor dienst- of beroepsliteratuur anderdeels voor algemene literatuur

1. Hoeveel uitgaven gebeurden (het laatst bekende jaar)
 — voor aanschaffen van boeken, tijdschriften, documentatie.

2. Hoeveel uitleningen waren er (het laatst bekende jaar)?

B. Voor dienst of beroepsliteratuur en algemene lectuur samen

1. Hoeveel bedragen de uitgaven aan personeel;
 2. hoeveel bedragen de kosten van huisvesting en uitrusting (gedurende het laatst bekende jaar)?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat wij geen enkele bibliotheek, noch in eigen departement, noch bij het CGIS, in stand houden.

Vraag nr. 6
van 10 december 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Verhoging wateringbelasting „ Het Schulensbroek ” — Beroep ingesteld door BNVR en herziening van het Statuut van Polders en Wateringen

Op 12 november 1986 vernam de VZW Belgische Natuur- en Vogelreservaten (BNVR) de beslissing van de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg van 9 oktober 1986 aangaande de verhoging van de wateringbelasting, geheven door de watering „ Het Schulensbroek”. Het beroep van deze vereniging (26 november 1986) tegen deze beslissing berust op volgende argumenten.

1. De belastingsvoet bedraagt 2.310 fr./ha. Het is onredelijk dat gronden in eigendom verworven voor het Natuurreservaat en die ook een dergelijke bestemming hebben op het verordenende **Gewestplan**, een Wateringslast hebben, die minstens 5 maal de verenigingslast van de huur hebben. Dit lijkt in strijd met het proportionaliteitsbeginsel.
2. Het is onredelijk dat gronden die het statuut van erkend natuurreservaat of natuurgebied op de verordenende gewestplannen hebben extra moeten belasting betalen om de natuurwaarden door ontwatering te laten vernietigen.
3. In het verleden werden dikwijls werken uitgevoerd door de Watering, zonder vergunning in Natuur- en Reservaatgebieden. Het lijkt onbillijk en tegen alle rechtsprincipes dat een bepaald beheer van de Watering en het niet optreden van de voogdijoverheid nu zou verhaald worden op de vereniging die alle overheden gewaarschuwd heeft.
4. Dergelijke fiscale druk op deze natuurgebieden zou de eigenaars (niet de BNVR) ertoe kunnen aanzetten om deze natuurgebieden zodanig te valoriseren dat deze belasting kan gerecupereerd worden maar waardoor allerlei ontwikkelingen in strijd met de gewestplannen zouden kunnen tot stand komen.
5. De ervaring met de Watering „Het Schulensbroek” staat niet alleen. Nog andere voorbeelden wijzen er volgens de BNVR op dat het Statuut van Polders en Wateringen dringend aan herziening toe is en dat inmiddels de voogdijoverheid al haar bevoegdheid moet laten gelden om binnen de geldende regels tot een zo goed mogelijke afweging te komen.

Tot daar een reeks argumenten uit de brief van de BNVR aan de Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. om welke redenen de beslissing tot verhoging van de wateringsbelasting, geheven door de Watering „Het Schulensbroek”, werd genomen;
2. hoe hij op elk van de argumenten van het BNVR meent te moeten reageren;
3. welke maatregelen hij zal treffen om aan deze beslissing een spoedig einde te maken;
4. of hij eveneens van mening is, zoals het BNVR, dat een dringende herziening van het Statuut van „Polders en Wateringen” wenselijk is?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende antwoorden te verstrekken.

1. De beslissing tot verhoging van de waterbelasting werd niet genomen door de Watering „Het Schulensbroek” maar door de Bestendige Deputatie van Limburg. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 22 van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen is het bestuur van de watering ertoe gehouden de ingelanden kennis te geven van deze beslissing. De Bestendige Deputatie heeft de beslissing genomen om de financiële toestand van de watering te saneren.

2. Het bezwaar van BNVR alsmede de tientallen andere bezwaren zullen onderzocht worden zowel op hun ontvankelijkheid als op hun gegrondheid. In het belang van het onderzoek is het ongewenst commentaar te geven op de argumenten van één bezwaarindienaar.
3. Het onderzoek van het volledige dossier met inbegrip van de financiële toestand van de watering „Het Schulensbroek” zal uitwijzen of er aanleiding toe bestaat de genomen beslissing al dan niet te vernietigen.
4. De polders en wateringen hebben in de loop der eeuwen een zeer gewaardeerde bijdrage geleverd op het gebied van de waterhuishouding ten bate van de landbouw en van de bevolking. Indien bepaalde maatschappelijke ontwikkelingen een wijziging van de opdrachten van deze besturen verantwoordt, zal ik niet nalaten passende wetgevende initiatieven voor te bereiden.

Vraag nr. 8 van 22 december 1986 van de heer A. DE BEUL

Promotiefilm „A Day in Flanders” — A-sociaal en volksvreemd beeld

De Vlaamse Regering heeft een nieuwe promotiefilm, waarmee de Vlaamse Regering Vlaanderen als vestigingsplaats bij buitenlandse investeerders probeert te verkopen, laten maken. In deze promotiefilm wordt het verhaal gedaan van een dag leven uit een Vlaams gezin. Dit is verre van een doorsnee-familie en men heeft blijkbaar getracht een sprookjesachtig beeld op de hangen van de „quality of life” van Vlaanderen. Dat men het doorsnee Vlaams gezin voorstelt op zijn Amerikaans en daardoor een totaal vertekend beeld geeft van het leven in Vlaanderen, zal wel tot de minste zorgen van de opdrachtgevers en de makers hebben behoord. Wij vernemen dat de Vlaamse Regering 6 miljoen frank zou bijdragen in deze film.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke inhoudelijke voorwaarden voor de film werden aan het toekennen van dit bedrag, gehecht?
2. Bent u er van overtuigd dat een veramerikaniseren en idealiseren — of zou men niet beter spreken van belachelijk maken — van de „Flemish way of life” het imago van Vlaanderen in de wereld werkelijk dienen?
3. Op welke wijze stemt de in de film geïdealiseerde Vlaamse familie overeen „met het gemiddelde Vlaamse gezin”?
4. Deze film is blijkbaar totaal de miskennis van het werkelijke levenspatroon van het doorsnee Vlaamse gezin. Lijkt dit negeren u tevens geen miskennis van een deel van de Vlaamse cultuur?
5. Waarom denkt u dat een veramerikaniseerd voorstellen van een Vlaams gezin, de aantrekkelijkheid van Vlaanderen bij buitenlandse investeerders zal verhogen?

6. Denkt u niet dat door het voorspiegelen van een totaal verkeerd beeld van onze maatschappij en onze cultuur, u afbreuk doet aan de Vlaamse eigenheid en zelfrespect?
7. Vlaanderen heeft een jarenlange strijd tegen de imperialistische Franstalige cultuur moeten voeren. Nu wordt Vlaanderen „verkocht” aan de oppervlakkige Amerikaanse „way of life” die dan enkel behoort tot een kleine **toplaag**. Meent u niet dat strijd tegen verknechting en voor respect voor cultuur en eigenheid, ook betekent het strijden tegen een opgedrongen leefwereld van de „happy few”.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de Vlaamse Regering de promotiefilm „A Day in Flanders” inderdaad laten maken heeft om buitenlandse investeerders naar Vlaanderen aan te trekken.

Het is echter niet zo dat de film bedoeld is een dag uit het leven van een doorsnee Vlaamse familie te presenteren.

De film wil allereerst onze hoogtechnologische en kwalitatief hoogstaande bedrijven en producten aanprijzen. Als men het restaurant en het Festival van Vlaanderen als „bedrijf” meerekent komt men zo tot 17 bedrijven die in de film getoond, vermeld of betrokken worden. De vondst van de scenarioschrijvers was nu evenwel de voorstelling van deze 17 bedrijven aaneen te rijgen door er een fictief verhaal rond te weven. Dit opende meteen het perspectief om een originele promotiefilm te maken waar Vlaanderen nu eens niet op de „klassieke manier — d.i. historisch, sociaal, cultureel en economisch — voorgesteld werd. Door het fictieve gedeelte van de film was het de makers mogelijk sprongen te maken in tijd en ruimte en naast de 17 bedrijven ook de andere kwaliteiten van Vlaanderen aan bod te laten komen. Ik som er hier in willekeurige volgorde enkele op: onze goed uitgebouwde havenstructuur, ons uniek wegen- en communicatienet, de talenkennis van onze bevolking, ons rijk cultureel patrimonium (Brugge, Gent, Antwerpen, Leuven, Brussel en zelfs de basiliek van Halle) maar ook ons platteland (het hoofdpersonage, Geert Van Lier fietst door veld en bos). Verder passeren ons bier, onze pralines en rijke gastronomie de revue en de film eindigt tenslotte in een van onze mooiste kathedralen (St.-Baafs) t.g.v. wellicht een van de grootste culturele evenementen in Vlaanderen (en wellicht Europa): het Festival van Vlaanderen.

Er is voorwaar veel in Vlaanderen dat het aanprijzen waard is. Door het originele speelfilmconcept van „A Day in Flanders” was het mogelijk al deze troeven in één film te compileren. Zo is ook het gezin Van Lier een *compilatie* (althoewel er in Vlaanderen wel dergelijke gezinnen te vinden zijn).

Iedere buitenlander weet dat hij een promotiefilm aan het bekijken is. Het concept verrast echter, te meer daar het verhaal verteld wordt door een 14-jarige jongen en dat daardoor ook ironie en humor

konden ingelast worden. De „sérieux” van onze bedrijven komt daardoor des te beter uit de verf.

De film is voor buitenlanders bedoeld. Hij wil ze geen Vlaamse levenswijze opdringen noch Vlamingen een andere — al dan niet — Amerikaanse “-levenswijze voorschotelen.

Op het budget van de Vlaamse Regering werd voor dit project 2 miljoen BF uitgetrokken.

P. DEWAELE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 256
(zitting 1985-1986)
van 8 augustus 1986
van de heer P. PEETERS

BRT — Promotie van het Vlaamse lied

Het antwoord van de geachte Minister op mijn parlementaire vraag nr. 193 van 27 mei ll. over het in gebreke blijven van de BRT inzake de promotie van het Vlaamse lied heeft me meer dan verbaasd maar niet verwonderd.

Dat het voor de Vlaamse Gemeenschapsminister van Cultuur „niet duidelijk is wat bedoeld wordt met het eigen Vlaamse of het eigen Vlaamse volkse lied”, ook er vooral in de context van de vraag („slechts wanneer één of andere toondichter overlijdt, of bij een elf julidag, krijgt het Vlaamse lied enkele minuten toegewezen”) is bedroevend en doet tot nadenken stemmen!

Zo de geachte Minister als (liberaal) student ooit „de” studentencodex (van het KVHV) heeft bezeten, dan kan ik hem daarnaar verwijzen. Ook programmaprochures van IJzerbedevaarten en Zangfeesten, zelfs kinder- en schoolzangfeesten, zullen mogelijk verhelderend werken.

Ook zangboekjes van jeugdbewegingen en tekstboeken van honderden koren in Vlaanderen kunnen de Minister enig idee geven van het eigen Vlaamse volkse lied en van onze liederenschat.

Wat de „differentiatie naar genre” betreft kan ik de geachte Minister mededelen dat ons rijke liederrepertorium alle genres bevat, gaande van het kinderlied, het liefdeslied, het danslied, het drinklied, het stemmingslied, het studentenlied, het heimatlied en het staplied tot het strijdlid. Ook volkse religieuze liederen vallen er onder.

Wat de gevraagde „differentiatie naar tijdsperiode” betreft kan ik de geachte Minister van Cultuur mededelen dat onze rijke Vlaamse liederenschat liederen bevat van de late Middeleeuwen tot hedendaagse liederen, met een bijzondere rijkdom aan liederen die ontstonden in de periode van de tweede helft van de 19e eeuw en in de eerste helft van de twintigste eeuw.

Graag zou ik de Minister ook verwijzen naar BRT-uitzendingen, doch daar het Vlaamse, volkse lied enkel te horen is in het programma voor de derde leeftijd, en dan meestal nog gezongen door de bejaarden zelf, is dit onmogelijk. Dit is dan ook het onderwerp

van mijn vraag. Zal de geachte Minister er bij de BRT op aandringen opdat in de toekomst meer aandacht zou besteed worden in de uitzendingen aan het eigen lied, en wel zoveel mogelijk geïntegreerd in de diverse programma's?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te wijzen op het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen, waarbij het uitzendingsinstituut een programmatorens autonomie kreeg toegekend. Het is dus onmogelijk ter zake tussen te komen.

Het verwijt dat de BRT te weinig aandacht besteedt aan de promotie van de eigen Vlaamse zangcultuur duikt geregeld op.

Natuurlijk is het zo dat wat de zogenaamde „lichte muziek” betreft elke vorm van programmering van actuele, populaire en gangbare ontspanningsmuziek wordt geconfronteerd met het feit dat 80% van de markt wordt beheerst door het Angelsaksisch aanbod, met als gevolg dat de eigen muziekproductie in België (en niet in het minst de voorkeur van zeer veel artiesten) ook is gericht op het Engelstalig repertoire. Toch hebben radio en televisie nooit nagelaten om gevormde talenten met werk van eigen bodem kansen te geven, zowel in het lichte als in het ernstige genre.

1. Wat de radio betreft

Afgezien van de producties met het eigen BRT-koor, komen goede koren en de eigen vocale solisten met talent geregeld aan bod in de uitzendingen en dit niet alleen naar aanleiding van bepaalde vieringen of herdenkingen.

Wat meer specifiek het volkse lied betreft, dient erop gewezen dat de BRT-radio poogt bij te dragen tot een zekere vernieuwing door aan hedendaagse componisten en uitvoerders de opdracht te geven bestaande werken met nieuwe arrangementen voor solisten, koren en ensembles opnieuw op te nemen.

Bovendien worden ook geregeld compositieopdrachten gegeven opdat het repertoire met nieuwe creaties zou kunnen worden aangevuld. Succesvolle resultaten van dit beleid zijn o.m. :

- de creatie van de langspeelplaat „Islandsuite”;
- de creatie van 4 nieuwe volkse liedjes naar aanleiding van de herdenking van de Val van Antwerpen;
- de nieuwe opnamen van 3 bekende Vlaamse volksliedjes in arrangementen van Luc Smets voor orkest en vocaal ensemble.

Verder staan op stapel:

- opnamen van volkszangers die oude marktliederen zingen ;
- nieuwe arrangementen voor solisten, koor en filharmonisch orkest van werken van Emiel Hullebroeck.

2. Wat de televisie betreft

In het lichte genre is er een zeer bewust drijfveer aanwezig om het schaarse Vlaamse aanbod dat kwalitatief verantwoord is aan bod te laten komen.

Wat de zgn. „emstige muziek” betreft moge toch niet uit het oog worden verloren dat de betrokken TV-dienst door de jaren heen geen kans onbenut heeft gelaten — en dit niet enkel naar aanleiding van overlijdens of feestdagen — om bv. Vlaamse toondichters, en de vertolking van hun werken, in het daglicht te brengen.

Daarenboven ligt het plan klaar om vanaf '87 te beginnen met een „anthologie” van het Vlaamse lied vanaf de Middeleeuwen tot nu. Onderzocht wordt ook om bij deze reeks evt. videocassettes en begeleidende tekstboeken uit te geven, t.b.v. zangers, koren, universiteiten, scholen, Vlaams-lievende kringen, enz.. .

Vraag nr. 294 (zitting 19851986) van 14 oktober 1986 van de heer J. VALKENIERS

Festival van Vlaanderen — Kostprijs wagenpark

Op donderdag 3.10.86 reed ik toevallig in Brussel achter een splinternieuwe wagen Volvo 760 Diesel Turbo, dus een zeer dure wagen, met nummerplaat FEY 377. Een beetje tot mijn verbazing zag ik achteraan op de wagen de vermelding „Festival van Vlaanderen” en „Official Festival Car”.

De Minister gelieve mij, mede in verband met de financiële problemen van het festival het volgende mede te delen.

1. Wie schafte deze wagen(s) aan?
2. Hoeveel hebben ze in totaal gekost?
3. Voor welk doel worden ze aangewend?
4. Hoe wordt deze aankoop verantwoord?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer u onderstaande toelichting te verstrekken op uw vraag met betrekking tot de kostprijs van het wagenpark van het Festival van Vlaanderen.

De wagens worden gratis (sponsoring in natura) ter beschikking gesteld door de respectievelijke dealers van BMW, Citroën en Volvo (fabriek te Gent), gedurende de festivalmaanden augustus tot en met november.

Ondanks het feit dat het Festival van Vlaanderen in meer dan 40 steden en gemeenten concerteert, heeft het geen enkele wagen in eigen bezit.

Daarnaast bestaat er ook nog een publicitaire **ruilovereenkomst** met AVIS. Alle wagens worden omnium verzekerd op kosten van de desbetreffende firma's. Zelfs de vermeldingen „Festival van Vlaanderen” en „Official Festival Car” worden door Volvo zelf aangebracht.

Vraag nr. 295
(zitting 1985-1986)
van 14 oktober 1986
van de heer J. PEPERMANS

Internationaal Jaar voor de Vrede — Steun Vlaamse Gemeenschap

De UNO heeft de regeringen en de NGO's opgeroepen om in 1986 initiatieven te nemen in het kader van het Internationaal Jaar voor de Vrede.

Kan de geachte Minister mij mededelen of de Vlaamse NGO's een beroep gedaan hebben op financiële of andere steun van de Vlaamse Gemeenschap? In bevestigend geval, welke bedragen of welke logistieke steun (o.a. personeel) werden ter beschikking gesteld? In ontkennend geval, hoe werd dit gemotiveerd?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Bij het Bestuur voor Sociaal-Cultureel Werk (Diensten Volksontwikkeling en Jeugdwerk) werden geen aanvragen ingediend voor initiatieven in het kader van het Internationaal Jaar van de Vrede.

Voor het gebrek aan aandacht vanuit het sociaal-culturele veldwerk kan de administratie geen enkele motivering verstrekken.

Vraag nr. 14
van 6 november 1986
van de heer K. DILLEN

Cultureel akkoord met Zuid-Afrika — Heractivering

De Minister van Buitenlandse Betrekkingen deelt mee: „Zoals bekend, heeft de nationale Regering op dit ogenblik praktisch geen bevoegdheden meer op cultureel gebied”.

Dit als antwoord op een vraag tot heractivering van het cultureel akkoord met de Republiek van Zuid-Afrika.

Graag vernam ik daarom van de Gemeenschapsminister van Cultuur of daaruit niet moet afgeleid worden dat de heractivering van voormeld akkoord onder zijn bevoegdheid valt.

Indien ja, acht de Gemeenschapsminister het dan niet aangewezen daartoe over te gaan omdat culturele betrekkingen niet afhankelijk mogen zijn van het politieke regime van een land.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Op 9 december 1977 heeft België het Cultureel Akkoord met Zuid-Afrika geschorst.

Op 10 december 1985 besliste de Europese Minister-raad onder meer om alle contracten met Zuid-Afrika op cultureel gebied te ontmoedigen. Deze beslissing werd op 13 december 1985 door de Belgische Regering, die zich steeds ondubbelzinnig heeft uitgesproken tegen apartheid, bevestigd.

Weliswaar kan de Vlaamse Regering autonoom haar cultuurbeleid bepalen, maar herhaaldelijk is in de Vlaamse Raad gebleken dat het inopportuun zou zijn, gelet op de actuele politieke situatie, met Zuid-Afrika officiële culturele contacten te onderhouden.

Bijgevolg ben ik van mening dat de schorsing van het desbetreffend Cultureel Akkoord dient gehandhaafd.

Vraag nr. 22
van 21 november 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Belgische wetteksten — Correct taalgebruik

Dit land heeft in het verleden al meer een minachting voor de Vlaming geuit door terminologie in het Nederlands aan de burger op te leggen die zeker in het Nederlands veel te wensen overlaat.

Zo moeten wij thans alweer via de pers vernemen dat het koninklijk besluit dat de loodvrije benzine regelt in deze Staat de term „gelood” oplegt. Blijkens het antwoord ref. S/3584 dd. 7 november 1986 van de Raad voor Taaladvies van de Vlaamse Gemeenschap staat deze laatste hierover perplex en kan hij alleen maar bevestigen dat benzine zonder lood in het Nederlands loodvrije benzine heet (wij citeren).

Mogen wij van de geachte Minister vernemen:

- waarom zo'n krenkend Nederlands in een koninklijk besluit aan de Vlaming opgelegd wordt;
- hoe de Vlaamse Gemeenschap hier ingrijpend kan op inspelen ;
- welke maatregelen er (eindelijk) uitgewerkt werden om onze Belgische wetteksten en dergelijke te zuiveren van dit taalkundig onkruid.

Antwoord

Wat betreft de eerste twee vragen verwijs ik het geachte lid naar de Minister die verantwoordelijk is voor het kwestieuze besluit.

Wat de laatste vraag betreft kan ik het geachte lid mededelen dat bij decreet van 12 maart 1975 (BS 16.1.76) in de schoot van de Vlaamse Gemeenschap een Raad voor Taaladvies werd opgericht. Deze Raad verstrekt advies in zaken die verband houden met de bevordering van de kennis en het goede gebruik van de Nederlandse taal en stelt de ambtelijke terminologie vast. Momenteel wordt voor de terminologie van dienstorders van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap gebruik gemaakt van de diensten van de Raad voor Taaladvies. Een voorafgaande taalkundige controle van wetteksten is niet verplicht; zij kan wel facultatief worden aangevraagd.

Vraag nr. 26
van 28 november 1986
van de heer F. VERMEIREN

Spaans huis te Tervuren — Bescherming

In het park van Tervuren, aan het uiteinde van de beroemde vijvers, staat een huis, algemeen bekend

als Spaans huis. Het werd gebouwd onder aartshertog Albrecht, deed in de 18e eeuw dienst als gevangenis en werd nadien betrokken door boswachters belast met het toezicht in het park.

Sedert een drietal jaren is dit huis onbewoond en bijgevolg in verval geraakt. Deuren en vensters zijn beschadigd of werden door vandalen stukgeslagen. Kostbare blauwe steen ligt er om ontvreemd te worden.

Meent de Minister niet dat het verdere verval van dit huis moet vermeden worden?

Dit historisch huis verdient zeker de aandacht van de Vlaamse Gemeenschap. Zou de Minister de bescherming van dit huis niet in overweging kunnen nemen? Men zou er een heemkundig museum kunnen inrichten. Ongetwijfeld zouden de talrijke wandelaars in het park dit zeer op prijs stellen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag met betrekking tot het zogenaamde Spaans Huis te Tervuren, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het genoemde pand is eigendom van de Regie der Gebouwen, Directie Brabant, van het Ministerie van Openbare Werken. Het komt derhalve dit Ministerie toe het gebouw te onderhouden en het verval ervan te voorkomen en/of tegen te gaan.

Wat de bescherming van dit historisch goed betreft kan ik het geachte lid mededelen dat een voorstel tot opname van het Spaans Huis op de voorontwerplijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten, momenteel in onderzoek is bij mijn bevoegde diensten.

Vraag nr. 31 van 2 december 1986 van de heer J. GABRIELS

Aanleg golfterrein in Floordambos — Stand van zaken

Alhoewel het windstil is omtrent het Floordambos en de golfperikelen te Melsbroek Steenokkerzeel wil ik graag van de Minister vernemen hoe de huidige stand van zaken is.

1. Is het juist dat een aanvraag voor een stedenbouwkundig attest voor de aanleg van 7 holes van een golfterrein in Floordambos te Melsbroek onderzocht is door de gemachtigde ambtenaar van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu?
2. Is het juist dat de Minister bevoegd inzake Ruimtelijke Ordening van plan is alsnog toelating te verlenen?
3. Is het de Minister bekend dat het Arrest van de Raad van State nr. 26611 van 5 juni 1986 heel uitdrukkelijk het bindend en verordenend karakter van het gewestplan onderlijnd heeft?

Wat is de bestemming van het gewestplan aldaar en hoe is dit in overeenstemming te brengen met de aanleg van een golfterrein en met het arrest hierboven genoemd?

4. Is er reeds opgetreden tegen de overtreding van begin mei waarbij een gedeelte ontbost werd? Wat is hiervan het resultaat?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag aangaande het Floordambos te Melsbroek-Steenokkerzeel kan ik het geachte lid mededelen dat enkel het gevraagde onder 4 tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Cultuur behoort. Wat de daarin genoemde overtreding betreft kan ik het geachte lid melden dat ik hiertegen op 16 september 1986 klacht met burgerlijke partijstelling heb neergelegd in de handen van de heer Onderzoeksrechter te Brussel. Het resultaat hiervan is nog niet gekend.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65,5)

Nihil.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

L. WALTNIEL VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING

Vraag nr. 1 van 3 december 1986 van de heer A. VANHAVERBEKE

Uitgaven voor oprichting, instandhouding en activiteit van bibliotheken — Overzicht per departement en parastatalen

- A. Eensdeels voor dienst- of beroepsliteratuur anderdeels voor algemene literatuur

1. Hoeveel uitgaven gebeurden (het laatst bekende jaar)
— Voor aanschaffen van boeken, tijdschriften, documentatie.

2. Hoeveel uitleningen waren er (het laatste bekende jaar)?

- B. Voor dienst of beroepsliteratuur en algemene lectuur samen

1. Hoeveel bedragen de uitgaven aan personeel;
2. hoeveel bedragen de kosten van huisvesting en uitrusting (gedurende het laatst bekende jaar)?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag deel ik het geachte lid mede dat de Administratie voor Financiën en Begroting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet beschikt over eigen kredieten voor de aankoop van boeken, tijdschriften of ander documentatiemateriaal.

De Algemene Administratieve Diensten beheren een globaal budget voor het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Aangezien de logistiek behoort tot de bevoegdheid van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve verwijs ik derhalve naar zijn antwoord vermits de vraag ook aan hem werd gesteld.

Wat de instellingen van openbaar nut betreft, die ressorteren onder de Vlaamse Gemeenschap, deel ik u mede dat de gegevens schriftelijk werden opgevraagd door het Bestuur Thesaurie van de Administratie voor Financiën en Begroting bij al de instellingen die in 1986 reeds onder het toezicht stonden van de Vlaamse Executieve. Van zodra de informatie beschikbaar is, zal ik u deze dadelijk mededelen.

**J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU**

**Vraag nr. 49
van 3 december 1986
van de heer A. VANHAVERBEKE**

Uitgaven voor oprichting, instandhouding en activiteit van bibliotheken — Overzicht per departement en parastatalen

A. Eensdeels voor dienst- of beroeps literatuur anderdeels voor algemene literatuur

1. Hoeveel uitgaven gebeurden (het laatst bekende jaar)

-Voor aanschaffen van boeken, tijdschriften, documentatie.

2. Hoeveel uitleningen waren er (het laatst bekende jaar)?

B. Voor dienst of beroeps literatuur en algemene lectuur samen

1. Hoeveel bedragen de uitgaven aan personeel;

2. hoeveel bedragen de kosten van huisvesting en uitrusting (gedurende het laatst bekende jaar)?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 51
van 10 december 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN**

Sanering stortplaats „ de Hoge Maey ” — Gezondheidsrisico 's personeel

Volgens sommigen loopt het personeel van de stortplaats „de Hoge Maey” te Antwerpen niet alleen risico's omwille van wat in het verleden op deze plek werd gestort, en waarrond eind 1984 een klein schandaal losbrak. Ook nu nog zouden volop risico's worden genomen. Asbestafval zou in zakken worden aangeboden, die vervolgens kapot worden gereden waardoor asbeststof kan vrij komen.

Ook het gebruik van vliegassen — om andere industriële niet-giftige slibs steekvast mee te maken — blijkt nog voor te komen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of bovenvermelde informatie klopt met de werkelijkheid;
2. of een onderzoek werd ingesteld naar de gezondheidsrisico's van het personeel en naar het storten van gevaarlijke stoffen op de „Hoge Maey”;
3. wanneer een sanering van deze stortplaats zal worden doorgevoerd?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 52
van 10 december 1986
van de heer P. MATTHYS**

Waterkwaliteit van de Zuidlede — Resultaten analyse oppervlaktewater, oorzaken vervuiling en maatregelen

Door de Dienst Leefmilieu van de provincie Oost-Vlaanderen werd in 1979 het oppervlaktewater van de Zuidlede geanalyseerd. Vervuiling werd vastgesteld die seizoengebonden was.

's Zomers heeft de rivier te lijden van overdreven algengroei t.g.v. huishoudelijk afval. Dit leidt tot zuurstofgebrek.

Hoofdoorzaak van de vervuiling is echter de Moervaart. Immers, aan de monding dringt op regelmatige tijdstippen — vooral bij lage waterstand — erg vervuild Moervaartwater de Zuidlede binnen.

Ik mocht vernemen dat, in het kader van een BTK-project, onlangs o.m. het oppervlaktewater van de Zuidlede opnieuw werd geanalyseerd. Uit de resultaten zou blijken dat er aan de situatie van 1979 nog steeds niets in gunstige zin gewijzigd is. Tevens werd regelmatig vissterfte vastgesteld.

Gaarne vernam ik van de geachte **Gemeenschapsminister** een antwoord op de volgende vragen.

1. Kan de Minister mij de resultaten van het recente onderzoek mededelen?
2. Wat zijn de redenen dat de vervuiling van de Zuidlede sedert 1979 niet verbeterd is?
3. Welke overheidsmaatregelen werden sedert 1979 genomen om de vervuiling tegen te gaan?
4. Wat is de inbreng tot de vervuiling van de suikerfabriek te Moerbeke?
5. Welke maatregelen zal de Minister in de toekomst nemen om de vervuiling van de Moervaart en de Zuidlede tegen te gaan?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

J. PEDE **GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-** **LANDSE AANGELEGENHEDEN EN** **RUIMTELIJKE ORDENING**

Vraag nr. 20 **van 21 november 1986** **van de heer J. VAN HECKE**

*Openbare werken in het arrondissement Gent — Be-
toelaging*

Graag had ik vernomen voor welke openbare werken, uit te voeren door de gemeenten of andere openbare besturen in het arrondissement Gent in 1985 en in de eerste helft van 1986 door uw departement, principiële of vaste beloften van toelagen werden verleend.

Mag ik bovendien vragen deze gegevens te krijgen met opgave per gemeente en met **specificering** van de aard en kostprijs van de werken.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 21 november jl. heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de gevraagde gegevens opzoekingswerk vereisen zodat de **definitieve** lijst, met opgave van openbare werken in het arrondissement Gent waarvoor in 1985 en in de eerste helft van 1986 principiële of vaste beloften van toelagen werden verleend, hem later zal medegedeeld worden.

Vraag nr. 25 **van 26 november 1986** **van de heer M. DIDDEN**

Openbare werken uitgevoerd door openbare besturen in Limburg — Principiële of vaste belofte van toelage

Mag ik van u vernemen voor welke openbare werken, die door openbare besturen in de provincie Limburg

worden uitgevoerd, er door uw departement in 1985 en 1986 een principiële of vaste belofte 'van toelage werd verleend?

Is het mogelijk dit met opgave per gemeente, alsmede met vermelding van de aard van de werkzaamheden en het vastgestelde of beloofde bedrag te bekomen?

Ik zou u dank weten indien u mij op deze vragen een antwoord zou kunnen geven.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

Voorlopig antwoord

In antwoord op uw vraag van 26 november jl. heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de gevraagde gegevens opzoekingswerk vereisen zodat de definitieve lijst met principiële of vaste beloften van toelage voor openbare werken in de provincie Limburg hem later medegedeeld worden.

Vraag nr. 26 **van 28 november 1986** **van de heer W. VAN DURME**

*Onwettig opgerichte weekendverblijven — Regulari-
satie*

Op 17 november 1986 zijn 16 eigenaars van weekendverblijven in Wachtebeke door het gemeentebestuur gedagvaard voor de Correctionele Rechtbank te Gent, omdat ze sinds 1968 inbreuken plegen op de wet op de stedebouw. De Substituut-Procureur verklaarde dat in deze zaak de uitvoerende macht in gebreke is gebleven.

Kan de geachte Minister mij mededelen:

1. of het juist is dat de dienst Stedebouw en Ruimtelijke Ordening, telkens een proces-verbaal werd opgemaakt, aan het parket beloofde de bestaande situatie te regulariseren?
2. Is het juist dat de toenmalige Minister voor Ruimtelijke Ordening beloofde dat alle weekendverblijven die vóór 1974 werden opgetrokken, zouden mogen blijven staan?
3. Hoe kan de dienst Stedebouw en Ruimtelijke Ordening verantwoorden, dat gedurende 18 jaar een onwettige toestand wordt geduld, zodoende de eigenaars nu in een op zijn minst moeilijke toestand brengend, temeer dat zij te goeder trouw handelden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 28 november 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen. Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

**T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDER-
WIJS EN VORMING**

**Vraag nr. 2
van 3 december 1986
van de heer A. VANHAVERBEKE**

Uitgaven voor oprichting, instandhouding en activiteit van bibliotheken — Overzicht per departement en parastatalen

A. Eensdeels voor dienst- of beroepsliteratuur anderdeels voor algemene literatuur

1. Hoeveel uitgaven gebeurden (het laatst bekende jaar)

— Voor aanschaffen van boeken, tijdschriften, documentatie.

2. Hoeveel uitleningen waren er (het laats bekende jaar)?

B. Voor dienst- of beroepsliteratuur en algemene lectuur samen

1. Hoeveel bedragen de uitgaven aan personeel;
2. hoeveel bedragen de kosten van huisvesting en uitrusting (gedurende het laatst bekende jaar)?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

**III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANT-
WOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE
TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)**

Nihil.